

პაპუნა ქვარიანი

რ ხ ე უ ლ ი

გამომცემლობა: „თაკვერი“

თბილისი 2014

წიგნში შევიდა პაპუნა ქვარიანის რჩეული პოეტური ნაწარმოებები, რომლებიც დაისტამბა წინა გამოცემებში და ისინიც აქამდე რომ არ დაბეჭდილან.

წინამდებარე ოცდათვრამეტი გვერდი ავტორმა „ქ ვ ა- რ ი ა ნ უ ლ ი“-თ დაასათაურა და ნამდვილად ასეა, რადგან ქართულ პოეზიაში თხუთმეტმარცვლოვანი ლექსები და პოემები ამ წყობით და ხმით სხვაგან არ მოიძებნება. წიგნის დანარჩენი დასათაურდა „ნაირ-ნაირი“-თ, სადაც მართლაც მრავალფეროვნება და მრავლის-მეტყველება სუფევს.

მთლიანობაში პოეტის შემოქმედება ზოგად ადამიანურია, საკაცობრიოა. იგი წარსულის ხატვაცაა, აწმყოსიც და მომავლისაც; ავტორის ცნობიერებაში დაღეჭილი ესა თუ ის მოვლენები, ყოფა-ცხოვრება სულიერებაზე გადის, სახიერად ყალიბდება, ისე გადადის ქალაქზე, ამიტომ აღარაა ის შიშველი ღოზუნგი, მეტაფორული აზროვნება, რემინისცენციურია, ჭეშმარიტი პოეზიაა.

ქცევანაში, სადაც პოეტური ტრადიცია თხუთმეტ საუკუნეზე მეტს ითვლის, ძნელია აღიარება მოიპოვო, მაგრამ პაპუნა ქვარიანი ის შემოქმედია, რომლის ხმა ლეჩხუმის მთებში გაისმა და დედაქალაქში დაიგრუხუნა.

პოეტს აქვს იშვიათი უნარი ბუნებრივი თხრობისა; თემის ერთგულება, ამოცანის მუდმივობა, ხასიათის სისადავე თავად ხდება პოეზიის მოვლენად. მისი ნაწარმოებები მხოლოდ ლირიზმით როდი გამოირჩევა, არამედ გამსჭვალულია სოციალური პათოსით და ამაღლებული პათეტიკით.

ქვეყნის, ხალხის სიყვარულს უძღვნის ჭარმაგი პოეტი დიდ ენერჯიას, შთაგონებით ძიებას, რაც თითოეულ ჩვენგანს გვმატებს სულის სიმხნევებს და მომავლის რწმენის იდილიას.

დ. არახამია

რედაქტორი: დავით არახამია

ქვარიანული

ვით შევძლო

მაშინებს სიშორე ვარსკვლავთა
და მთვარის სიცივე.
ჩიტების ცქრიალი დამთავრდა,
დაბნელდა, იწვიმებს.

დახშულა დარაბა ანაზდად,
ვეახლე თბილ ბუნარს...
სტიქიამ კარები ჩარაზა,
ვთბები და თან ვწუნვარ.

ჩამთვლიმა, ვიხილე ჭინკების
მაცდური გალობა;
გალაღდნენ ადამის შვილები
ეროსი სწყალობდათ.

ნიმფებმა ლაჟვარდი გასანთლეს,
თვალს ვერ ვწყვეტ, მიზიდავს.
რით გავძლო, ვით შევძლო, წასვლამდე –
ცას ვეძმო მიწიდან?!...

საწუთრო

შეაშრა ტბორები ავდრებით
დადარულ ცის თაღებს;
სამოთხის კარებთან შევჩერდი,
ხელი ვერ შევახე.

მეწადა, მამული მენახა
ქარვისფერ ვენახად.
ვეცადე ვარდების გვირგვინი
დამეწნა ხელახლა.

ღუკუმში კვლავ ვანთებ ჩირადდანს,
თავს არ ვთვლი ყარიბად...
ამაღ ვედრება, ღაღადი
ზღვას ერთვის ტარიგად.

მცემს, თავზე მემსხვრევა გრიგალი,
ვით ბროლის ფიქალი.
ვეშვები ცხოვრების მორევში –
საწუთრო იქ არის.

სადა ხარ

იელვა, იმედის სხივია,
თუ ბინდის ლამპარი?..
რა ვუყვით, თუ მაინც ჩივიან
ვნებანი ჩამქრალნი.

მოარულს თან დამღევს ნაღველი,
დაგეძებ დღედაღამ...
და რადგან ვერ ვპოვე მნახველი –
ვით გპოვო ხელახლა.

უღაბნოს ტრამალი ტორტმანებს,
არ უჩანს ცას კიდე.
ტაღლები უაზროდ მატარებს,
აფრები გაგვიდუ.

გკანკალებ, უფსკრულში ვკიდივარ
ჩაძირულ კიდობანს.
სად დარჩი! სადა ხარ! მივდივარ –
გავურბი ფლიდობას!

მორჩილი ღაშქარი

ვფართხალებ, ვით ბარტყი ობოლი,
დაღლილი, ფრთამრუდე.
ვერ ვპოვე ზღაპრული გოდოლი,
რემ ვანდო საუნჯე.

ფერების ურთულეს ჭიდილში
ბრდღვიალებს სამყარო;
ვცდილობ, რომ უაზრო ფინიშთან
ნაბიჯი დავთვალო...

იმედის მაშხალად ვერ ვსახე
სათუო მიზანი;
ბოროტის განზრახვას ვერ ვამხელ,
მტერი ვერ ვიცანი.

განახლდა თამაში – საზარი,
გაღვივდა ხანძარი...
სიტყვათა მორჩილი ღაშქარი
საომრად დაგძარი.

ფარფაშებს ბურუსი

აცვივდა, ცახცახებს ყაყაჩო,
გაფითრდა პირიმზე.
დაღამდა, შევცბუნდი ზარნაშოს
შემზარავ კივილზე.

თუ სწორად ავხსენი სიზმარი
დღეს ველი ჯაფრიანს;
აშფოთდა, აყეფდა გრიგალი –
ეს გლოვის ზარია.

განგების განზრახვა ასრულდა,
წვიმს და წვიმს დღედაღამ;
ღრუბელთა ამგვარი მარულა
აროდეს მენახა.

მაციებს, ფარფაშებს ბურუსი,
თვალს ვხუჭავ ცრემლიანს.
ამ ღვარცოფს თუ ისევ გაღვურჩი –
ცის კართან მელიან.

ქარიშხლის ნაჭდევო

შემორჩა სამრეკლოს გუმბათზე
ქარიშხლის ნაჭდევო.
კვარცხლობეკის კიბესთან ცრემლს ვაფრქვევ,
ვარამით ნაგვემი.

გვლოცავს და ნაკურთხ წყალს გვაპკურებს,
სპეტაკი მოძღვარი;
მრევლის სულს აჩნდება წარუშლელ
სიკვდილის კოშმარი.

ლაბირინთს ათობს და აშუქებს
ფრესკების ხატება.
მომავლის ბილიკებს გაფყურებ,
თოვლი მთებს აღნება.

დასრულდა წირვა და ბოლომდე
ჩამოდნა კანდელი...
დარჩება სამრეკლოს გუმბათზე
ქარიშხლის ნაჭდევო.

წარსულის სხივი

ვლოცულობ, ჯეჯილი ბიბინებს,
 მივდივარ ღასღასით;
 დამდალა სათქმელის სიმძიმემ,
 ღუმითან დავზავდი.

რას ვხედავ, ვარგარებს ღაჟვარდი,
 მეტეორს თავს ვუხრი.
 ვკანკალებ, მუხლებზე დავეგარდი,
 განშორდა ჟამს მწუხრი.

მოგკეთდი, ვიცი, რომ სულ ახლოს
 ურჩხული ბინადრობს;
 ჯანდაბას, ღვთის რისხვამ დაღახვროს,
 მწადია მივაგნო.

განწირულს ვისხენებ, რომელსაც
 მოჰკვეთეს მარჯვენა...
 „შეჩერდი,” ძალზე ყრუდ მომესმა
 და მეხი ვარდება.

ბილიკის ქვემოთ ვიხილე
 სულს დაფავს ავსული...
 ეს ჩემი ტანჯული სიცოცხლე –
 სხივია წარსულის.

ბ ა ლ ა გ ა ნ ი

ინათა, შეჰყივლა მამალმა,
 შეირხა მუმიას;
 სიზმარში ზმანებულ ზამბახთა
 სურნელი მწყურია.
 აფრინდა ხოხობი გუშინდელ
 დაკოხილ მოლიდან;
 შუბებით დაფარცხულ ნამყოდან
 დაჭრილი მოვდივარ.
 მხუთავი ბული დგას შარაზე,
 მეგზური არა ჩანს;
 ნანატრი ედემის ძებნაში
 წავაწყდი ბალაგანს...

მეუფეს გვერდში ჰყავს მოძმენი,
 ბრძენ-ქველად ხმობილნი,
 კარისკაცს შემოაქვს უსტარი –
 ჭდე აზის მორჩილის.
 ეპისტოლეს კითხულობს მდივანი:
 „ამბოხდა სამთავრო...
 ქაოსის სტიქიურ გნიასში
 მიყუჩდა მალარო.
 შიმშილობს შემცბარი შვილები,
 ითხოვენ სილაღეს,
 ცდილობენ მთავრების მხილებას
 სინდისის წინაშე.
 ყველა შენს ქვეშევრდომს მეფეო,
 აუგად ნათლავენ;

ამბობენ, მონური კანონი
მოვსპოთო ახლავე!”

თათბირად დაბრძანდნენ დიდკაცნი,
საუბრობს ვეზირი:
„მაშფოთებს ძვირობა ამგვარი,
მავნეა ეს ჭირი.
რეგორმე ავლაგმით ურჩები!
სისხლი რემ დავღვართ,
ვაი, თუ აბორგდეს მიღეთი,
შავი დღე გვაყარონ.
მოდით და ვუსმინოთ ლაყობას,
მივუშვათ ლიდერნი;
ძნელია დღეს ჩვენი დამხობა,
ჯარი გვყავს ძლიერი.
თუ საქმე გართულდა ძალიან,
სისხლი შიშს დანერგავს.
ურჩები ჰპოვებენ გალიას,
მოვთურგნით გარეგანს.”

ჩანს ღრუბლის ფთილები პირშავი,
იელვა, თრთის რაში.
გამუქდა თავდია გუმბათზე
ბეჩავის მირაჟი.
სიყალბის სიკოჭლით ჭირს ყოფა,
გაყუჩდა ორპირი.
ქსელს განზე განუდგა ობობა –
ლოდინით მოღლილი.
გაბრუვდა ლეკვების წკაგწკაგით
ელამი გარემო.

ტორთლა არწივის მოციქულს
ფეხქვეშ არ გაეგო.

11

აკვნესდა სნეული ყარიბი,
ფერია ატირდა.
ცრემლნარევ მირონმა გაჟონა
გამომხმარ დაფნიდან.
ავდარმა ლატანი ჩარეცხა,
იბარტყა ტბორებმა.
კოდალა ნაფოტზე ეცადა
ნისკარტის სწორებას.
ზოგმა თქვა: „შეფრისხოთ მტარვალნი,
ეს რთგორ გაბედეს...”
ვეზირის ვერსიას მავანი
შიშის ქვეშ აყენებს.

თვალს ავლებს მეუფე შეკრებილთ,
სარდალზე შეჩერდა:
„რას იტყვი მთავარო, ქველ განსჯას
მოველით ჩვენ შენგან.”

პასუხობს: „ეს ბჭობა გვამხნევებს
მომავლის წინაშე:
მიმინო ხოხობს მსწრაფლ დაიჭერს,
დროზე თუ იმარჯვებს.
თლქებში ჯარები ვამრავლოთ,
რამ ვიყოთ უშიშრად.
ვეცადოთ სისხლი არ დავღვაროთ,
შევაქოთ მუშის ხმა.
სწავლულთა აზრებსაც ზოგადად
გუკმიოთ გუნდრუკი.
ვამრავლოთ ერთგული რობოტი

მლიქვნელთა ფუნდუკში.
 თუ ძალზე გამძაფრდა მოვლენა
 ქუსლებით ჩავქოლავთ.

შეწირულ შვილების ხსენებას
 ნუ მოვშლით აღდგომას.”

კაცისგან დაჭრილი ფოცხვერი
 ღომებმა შეინდეს...
 გაყუჩდა გარემო, განაჩენს
 გვაუწყებს ხელმწიფე:

„ფერწასულ ვარსკვლავთა ციაგი,
 რომ იგრძნო ღამურამ,
 ბალანის დაბდილულ დირეზე
 ცრემლები აპკურა.
 სიმართლის, სილადის იდეამ
 იკვესა ზღაპრიდან;
 მასების უებრო მოთხოვნას
 განზე ვერ გაფრიავთ.
 ვეცადოთ, არ აკლდეს ქვეყანას
 პური და მარილი;
 ბრიყვი ბრბო თუ ძლიერ აზვირთდა
 იელვებს მახვილი.”

ხომალდი მიცურავს ტალღებში,
 მძვინვარებს სტიქია...
 აფრების აგლეჯის სიმწარე
 ზღვის ფსკერმაც იწვნია.
 თხუნელამ ანაზდად გათხარა
 თვისივე სამარე.
 მკურნალი სისხლსავსე წურბელა

სულს ზენას აბარებს.
ქალის უკუნში ათრთოლდა
მიმქრალი კანდელი.

13

შეჯავშნულ კიღობანს ამზადებს
აკვნების გამთლელი.

ჯერ კიდევ შემორჩა საფქვავი
გაძარცულ ბეღლიდან.
განგებამ არგუნა სახადი
შენიღბულ ელიტას.
სამყარომ შეიგრძნო დაღადი
გუშინდელ დევნილის.
კვლავ ისევ ჩუმ-ჩუმად ჯაშუშობს
მშიერი ვექილი.

უდროოდ მოწყვეტილ ვარსკვლავმა
ფრთები ძირს დახარა.
დამფრთხალი ურჩხული დააცხრა
თოვლიან არარატს.
შექანდა, იგრგვინა მიდამომ
ურარტუს მხარეში,
წამებში პირწმინდად დაიმსხვრა
კოშკი თუ მანეჟი.
სულს დაფავს პირმშრალი მშობელი
ძედქმნილის აკვანთან;
მაშველი ნანგრევის ხერელისკენ
უშიშრად გაქანდა.
გლოვა... და შენდობა სტიქიით
დადუპულ ათასებს;
უბედურ, უქონელ სულდგმულთა

წყალობა დასახეს.

შემორჩა ჯვარი და ნახშირი
დანგრეულ კერიებს.

14

მოდუნდა ფრთამრუდე არწივი
სადავეს ვერ იჭერს.
იფერებს წუთიერ განცხრომას
ყორნების საუფლო
სატანამ ავაზას კურდღლების
გაღია დაუთმო.
კოცონთან შემომსხდარ სახეებს
გადაჰკრავს სილურჯე...
ბალაგნის ჩეროში ფოცხვერი
ჭრილობას იშუშებს.
დასიცხულ ენძელას ვაზების
ტირილი ეამა.
მთვლემარე ბელები შეაკრთო
მეწყერის გრიალმა.
ჭიანი ნიგოზი დანაყეს
მოქანცულ ბერებმა...
ჭაობის თაკარა სანახემ
ბული შვა ენებად.

გაცრეცილ ღრუბლების ქილიკში
უმწეოდ გათენდა.
ყარიბი სხივებმა დააბა
ჩაუმქრალ სანთელთან.
აეწვა ღაჟღაჟა ლოყები
ცრემლიან გაზაფხულს.
მწერების უაზრო ჭრიჭინის

ვიჩქარი დასასრულს.
დაფოფხავს ბუდიდან ვარდნილი
უმწეო ბახალა.
სოსანმა იგრძნო რა ფუტკარი
ყვავილი დახარა.

15

იქუნა, წამოხტა მიწურში
მძინარე ყეყერი;
დამფრთხალი ქურციკი გაიჭრა
გაუვალ ტყე ღრეში.

ივერთა ბერი თუ ყმაწვილი
მიაწყდა სასახლეს...
– გვახრჩობსო მონური უღელი! –
ერი ღვთივ ღაღადებს.
ღამეა, გუნდ-გუნდად მღერიან
მშიერი შვილები...
მოდიან დამსჯელი რაზმები
აღესილ ნიჩბებით.
არ შედრკნენ მამულის ერთგულნი,
ღგანან არ იძვრიან;
პირველი დარბევა დიაცთა
ფერხულმა იწვნია.
ვით შეძლებ, ბარბაროსთ აღკვეთას
შიშველი ხელებით;
გაცოფდნენ, არავის ინდობენ
ეს სისხლის მსმელები.
იმ ღამეს განწირულ შვილთაგან
მრავალი ქალია,
დიდება! მამულის სვეს გამო
ვინც სული დალია.

ადშფოთდა ერი და მოძმენი,
ქვეყანა ირევა;
თათბირზე ამაოდ დასახეს
„სიმაართლის” მხილება...
მიჰქრიან დრონი და არ ცხრება
მასების მოთხოვნა:

16

– „ვიყოთო ჩვენივე პატრონი,
არ გვჯიჯგნოს მოსკოვმა.”

ნასხვისი მერცხალი შესტირის
აპრილის განთიადს.
დამსხვრეულ კარეტამ მებაჯრე
საზღვრამდე ათრია.
იხვების გნიასმა ალაგზნო
მშიერი ძუ მელა.
ქორბუდა ირმების მომცრო ჯოგს
ფოცხვერმა უყელა.
დაღლილმა კამეჩმა უხშირა
პირმრუდე მოქნარებას.
მსუქანი ტლუ მაჩვი ხაფანგში
მაძღარი გაება.
მოესმა უსასო კივილი
შორეულ ნიმფებსაც...
და გლოვის ეკლიან სამანთან
გონშეშლამ იფეთქა.

შეაშრა ცრემლები ნატყვიარ
მოთეთრო აივნებს.
სნეული სარდალი სიმაღლეს
დროებით აიღებს.

ჩაიმსხვრა გოდოლის სარკმელი
ხავსიან ჭერებით.
მიყუჩდა ქართული სიმაღლის
სამზეო ქელები.
მოსწყინდა გულპილწი კისკისი
მდუღარე ჭაობებს.
ღამურას ზარნაშოს შემცბარი
სიყუჩე აოცებს.

17

დაედო სიფითრე სტიქიით
ჩახერგილ ტერასებს.
ბალაგნის დაღუქულ სტავრამდე
გრიგალი ვერ აღწევს.
მოციქულს არ შეენის კამათი
წამოზრდილ მძევალთან.
პირფერა დიპლომატს ერისთვის
როგორღა ევარგა.
ლიდერი მაღიმაღ იჩრდილავს
შესტრუსულ წამწამებს;
მთავრობის ზოგიერთ მოხელეს
სინდისი აწამებს.

განვიცდი დაბნეულ შენდობის
დაუმცხრალ ჟრუანტელს.
შენიღბულ კასტათა ნაწილმა
სიყაღბეს უმატეს.
აუწვა ქუთუთო ქარბუქმა
კერპების მშვენებას,
ღვარცოფის მოღურჯო ფერთაცვლამ
ბილიკი შეღება.
გადაჰკრავს მომწვანო ელფერი
ქაფიან ნაპირებს;

პირდია ქარაფი ყულფების
შეფობას აპირებს.

იცლება ნავთობის კასრები
უზნეო ზარხოშით...
არ ცხრება მასების ნაკადი
ყარაბად – ბაქოში.
ცას სწვდება ტყვიების ზუზუნნი
ჟანგიან ლულიდან;

18

ნაცადი წითელი არმია
თავზარს სცემს მუსლიმანთ.

მიყუჩდა ლოდის და რიყის ქვის
ნადელგმი ხრიალი...
მეუფეს სიზმარში ეზმანა
ბალაგნის ჭრიალი.
გამოშრა ნაავდრი თავთავი
სხივების დაღანით;
დივდება მჭვარტლიან ბუნარში
ნელთბილი დადარი.
დროზე თუ ეღირსა მკურნალი
ლოგინად ჩავარდნილს,
იქნება გავიდეს შარაზე
თვითმაგალ ყავარჯნით.
აშინებს სამყაროს დემონი
კოსმიურ დილაკით;
ფრიალებს სუდარა ფრეონით
მოგუდულ მირაჟის.
დავსტირი მომაკვდავ საგნების
შუბლშეკრულ ზმანებას.
გამურულ წრეებში თახსირი

სიამით ჩაება.

დაერთო ქარ-წვიმა ნაადრევ
ვარდების დაკრეფას.
ჯადოქრის დაბმული დრაკონი
ღრუბლებში აყეფდა.
მოწამლულ გარემოს დაეტყო
ნიღბების დაჟღაჟი;
ქვესკნელის გაცრეცილ ფარდებთან
გაჰკივის ალქაჯი,

19

აცრემლდა პატრონის შემყურე
უბედო თვალები.
გაშეშდა მარჯვენა ვერცხლნარევ
ტლაპოში ნარევი.

საზღვრების გისოსი დასერეს
ბალტიის ქვეყნებმა...
სისხლიან მორევში შეტოპეს
მომავლის მტრედებმა.

ხელებში შეადნა საყვირი
ქეციან რენეგატს.
ღუეტი შემზარავ სისინით
გადმოსცეს გველებმა.
ფეხების ბაკუნით ბრიგინებს
ბალაგნის ვერანდა.
ქაოსში მისნური საუნჯე
ვერაინ დალანდა.
თვალები ძალუმად მინაბა
ფერწასულ ალაღმა.
თეძოში დაჭრილმა მედროშემ
მკლავი ძირს დახარა.

სტიქიამ მქუნარე ზვირთისკენ
მიმართა ბოძალი.
უფსკრულთან გაჯიქდა აქლემი,
კანკალებს ხონთქარი.
გასცვივდა ჭაღარა ფაფარი
ნაომარ ბედაურს.
ტალღებმა წარსტაცეს ნადავლი
მთვლემარე მეზადურს.
უბირი კალია აცეკვდა
გარიყულ ნაფოტზე.

20

მეკობრე მოსილულ ნაპირზე
ფენებს ძლივს აბოტებს.

შხეფები უხეშად ეპკურა
მოწყენილ გვირილებს.
ნანატრი ზამბახი არა ჩანს,
გულს წვიმით ვიგრილებ.
ბუუბუუებს მისნური მაღამო
პირსველი იარის.
აქროლდა ქართული გარემოს
ერთობის ნიაფი.
ჩასჭიდა ხელები ოსტატმა
ჟანგიან კენეტარას, –
შეჯავშნულ თასმების გაწყვეტას
ამაოდ ეცადა.
წყალობის ნიღაბი მოირგო
ფრთამრუდე სინარბემ...
მღევრებმა უბარგო კარეტა
ჭენჭენში მიაგდეს.

გაისმა ჭრიალი ბაღაგნის
გაბზარულ საძირკველის;
ჟამთა ცვლით დამფრთხალი ელიტა
სიშიშველეს განიცდის.
მაგანი თითქოსდა აშინებს
მარადმდგრად კოშკურას;
ხელობის უბრალო ნიმუშის
ქების დრო მოსულა.
მოცურდა მოსიპულ ქარაფზე
დაჭრილი კენტავრი.
აწყვეტილ ამირანს სიზმარში
ცრემლიანს ვხედავდი.

21

ბუღრაობს მაძღარი მარტორქა
გაჩეხილ იფნარში.
ქარ-ბუქი გნისებს, ცახცახებს
ტოტწკაპი ჩანარი.
მომძიმო უღელში აბლავლდა
ბებერი ცანკვილი;
შოღტების ტკაცუნმა დაღალა
სულპილწი აჩრდილი.
გაუსხლტა ყმაწვილ კაცს ნამგალი
მოღლილი ხელიდან.
თაფლისგან ნაწყენი ძუ ბელი
ბეჩოში შევიდა.

მოისმის წინაპართ ღაღადი
ერთობის ვედრებად.
სიხარბით პირადი კინკლავი
მუხთლობას ედრება.
მომძეზე შემართულ მარჯვენამ
რთგორდა ივარგოს.

აეწვა გულ-ღვიძლი გაკოჭილ,
ლაფლასხმულ მიზანთროპს.
მიყუჩდა ჯაჭვების მთრეველი
მიხრწნილი ქოფაკი.
აგროვა ფუტკარმა სანთელი
სისხლიან მომავლის.

ვაებამ არმია წარმართა
მთავართა სათელად;
გაქცეულ სარდალმა ბრძოლის ველს
ერთხელაც გახედა.
აკუწა ყარიბმა მოსისხლე
მისივე დანითა...

22

ლაზერის წამიერ ნათებამ
ჯავშანი დაფლითა.
გეენამ გვამები დაფერფლა
ბალაგნის ნანგრევში...
ევროპის გაღებულ სარკმელთან
ცოტა ხნით გაფიქრდით.
ღვარცოფმა ჭაობში მიმალა
მარწუხი ჯალათის.
ტანსრულმა ვაჭარმა მოირგო
თურქული ხალათი.

განგების ფრთამრუდე ტრიალი
რას აღარ ინდომებს, –
ბორკილის ნამსხვრევი დაესო
ჭეშმარიტ სტრიქონებს.

ღვივდება ნანატრი იდეა
ქართველთა დარაზმვით...

არც ისე შორიდან, ვიგრძენი
სურნელი ზამბახის.
ირღვევა ფიქალი, შენდება
ტაძარი ფილაქვით...
ცით მოსულ იესოს პასექი
გუმბათზე მიფართვით.
იფრქვევა კამკამა სხივები
შევერცხლილ ცისკრიდან...
და ერი სანუკვარ მიზნების
სამანთან მივიდა.

23

პ ა რ ტ ა ხ ი

მზე ჩადის, ლტოლვილი შეეჩერდი
დანგრეულ ყორესთან.
დაისის ფუსფუსში ბინულის
რაკრაკი მომესმა.
ვიპკურე უხეფი და გავგრილდი,
ათრთოლდა სხეული.
ფიქრებში გარინდულს დამკივის
ზარნაშო წყეული.
შიშს ვერ ვგრძნობ და სულის საღხენად
სანთელი ავანთე.
უვახშმო, უმთვარო ამ ღამეს
პარტახში გავათეფ.

არც ერთი მნათობი არა ჩანს,
ნადირის ხმა ისმის.

შორეთში ციმციმებს სხივები
ხვალინდელ აისის.
კანკალებს გამხმარი ტოტები
დაცხრილულ ვერხვების.
შემკრთალი ფულუროს ნაპირზე
ნაბადში ვეხვევი.
ჟეცრად გაირღვა უკუნი,
გაისმის ქოშინი...
და კაცი უზომოდ მოღლილი
დაეცა ლოდივით.
წაქცეულს დააცხრნენ ავსულნი –
ხანჯლებით აკუწეს...
ვითარცა უსულო შეფეურებ
ცოდვიან ამ წუთებს.

24

რა უნდა ვიღონო? დავნებდი
სიკვდილის ჟრუანტელს.
წყვდიადის ყრუ ხმები კოშმარულ
კაეშანს მიმატებს.
შორიდან მოისმის გოდება
შემცბარი ნიმფების.
დაღლილმა მკვლევებმა თამამად
მოიხსნეს ნიღბები.
თვალს ვაჩვენე სიბნელის სიმძაფრეს
და ვხედავ სახეებს:
შრამიანს მომხდარი ამბავი
თითქოს არ აღელვებს;
წითურმა თამბაქო მოსრისა,
მშფოთვარედ წარმოთქვა:
– „გავწირეთ წარსულის კანდელი,
ბოლომდე ჩამოდნა;
მან მოგვცა სამთავრო, სახელი,

დიდება, ქონება,
მაგრამ მის ხელქვეით ვიყავით
ყურმოჭრილ მონებად.
უზნეო ყოფას ის გვიშლიდა,
გვზღუდავდა ძალიან...
ცოდვების გვირგვინზე აბობლდა
შხამსავსე კალია.”

შრამიანს თვალები აენტო,
ცას ზიზღით ახედა:
– „ განსჯის დრო არ გახლავს ძმობილო,
შორს გვიცდის კარეტა.
გავიყოთ სამეფო, პარტახი
მხოლოდ შენ განაგე.

25

ჩემს მეტი ვერავინ ინებებს
მთაშავის სანახებს.”
ღუმილმა თანხმობა განავრცო,
მიდიან მზაკვარნი...
ბოდმისგან უმწეოდ ვცახცახებ,
ადგილზე გავქვავდი.

ნაბიჯი რთგორღაც გადავდგი,
ცხედრის წინ დავვარდი;
სისხლისგან მიმქრალა მირაჟი
მეფური ღაზათის.
უძლური სიმწრისგან გავშმაგდი,
ყვირილი მწადია;
ვაი, თუ ამ ახლო-მახლოში
ნადირნი დადიან...
რადაცა ყურებში ჩამბზუის:

„განშორდი, გაცლა სჯობს“...
ღამურა უკუნის მწერების
გაღიას დარაჯობს.
მოვცილდი გვამს და გზას ვუგანე,
გუღს მიღრღნის ფიქრები;
თითქოსდა ხმაური ჩამესმა
ბრბოის აზვირთების.
აჩნია ჩექმების ნაჭდევი
გვერდშემპაღ ნაფოტებს.
თითებში ჩამადნა კანდელი
ფეხებს ძლივს ვაბოტებ.
შევჩერდი ძველისძველ ნანგრევთან
ცრემლები მომადგა.
განგება ცოდვებს არ მოაკლებს
ადამის მონაგარს.

26

ვგრძნობ, რომ აქ ქვეშეთში ნაკურთხი
სულები დაფრენენ, –
წმინდანის სარკოფაგს შეწამლულ
მანტიას აფენენ.
იელვა ზეცაში ბნელეთის
ხილულმა ფიგურამ...
სატანამ ქვესკნელის დარაბა
ხმაურით მიხურა.
დახანდა ვარსკვლავის ციალი
ღრუბლების ნაფარცხში.
ბურანში ჩამესმა ჭრიალი
ღვთიური საკაცის.

ბუნდოვან სიზმარში გამოკრთა
არწივის ბრჭყალები,

რომელსაც თვალჭრელი მიმინო
გაუსხლტა წვალებით.
ლოცულობს ფერია, – დაფრინდა
მონგრეულ თალარზე...
მგზავრებმა შენდობის სასმისი
ზედაშით აავსეს.
საოცრად დაკვესა პირმრგვალმა
ციურმა სხეულმა.
სატურნის თანმხლები აჩრდილი
ხითხითებს გველურად.
ქარაშოტს მიენდო ფრიალი
სისხლიან დროშების.
ვერ მისწვდა მნათობის ციალი
უფსკრულის შორეთში.
დამურა კანკალით მიფრინდა
მკვნესარე სიმებთან.

27

მწვერვალის გაყინულ სვრცეში
მაშხალამ იფეთქა.
ტყის კაცის წინაშე შეჩერდა
პირღია ურჩხული.
ტყვიების ზუზუნში შთაინთქა
ბნელეთის ჩურჩული.
ატეხა წკრიალი ვარძიის
ბებერმა ზარებმა...
ლომისთვის დაგებულ მახეში
ფოცხვერი გაება.
გუმბათზე ძელივით დამდგარა
უძლური მესვეტე.
ფირალმა სადავე აართვა
მთვლემარე მეეტლეს.

თვალს ვახელ, რიჟრაჟი მოედო
პარტახის სანახებს.
ბუნება განგების ხვაშიადს
ბოლომდე არ ამხელს.
შევესწარ საქმიან ფუტკრების
ხელდახელ დარაზმვას.
გამოჩნდა სოფელი, მიფევი
საურმე შარაგზას.
მოდინ მწყემსები ოციოდ
თხის და ცხერის ამარა.
მშიერმა ქოფაკმა საყეფად
თავი ძლივს ახარა.
შემხვედრთა თვალეში ვკითხულობ
შიშნარევ ვედრებას.
სამრეკლო განწირულ ზმანების
ფერშეცვლას ედრება.

28

შავ აბრას ამაგრებს მოძღვარი
ჩამოშლილ კვარცხლბეკთან.
შეწირულ ზვარაკის ზესული
ზესკნელში გამეფდა.
მოვლუნდი, ფიქრებით გამშრალი
მართლის თქმას ვერ ვბედავ.
თითქოს და სხივები დაძრწიან
სისხლიან ენებად.
სამხრეთის მიუვალ სივრცეში
ელვარებს მაშხალა.
რაკეტის დროდადრო ფეთქებამ
ქარაფი დაბზარა.
მიწურში გონება დაჰკარგა

დაჭრილმა მაშვერალმა...
ფლოქვების უზომო თქარუნით
ბინული დამშრადა.
უღვაშებ დაგრეხილ სათიბში
ურწმუნო სისინებს.
პირუტყვი შხამიან წურბელას
ძირს ხოხვით იცილებს.
მზის სხივმა გულ-ღვიძლი შეუთბო
მთიბულ იადადს.
ყორანმა ნადავლი მოჩიტულ
ბახალებს მიაართვა.

მეწამულ ღრუბლებში აეწვა
ჯადოქარს ქუთუთო.
შარაზე ანაზღად ფებს ვადგამ
გესლიან მუხლუხოს.
ვარამით ტანჯული შევედი
პარტახის ქალაქში;

29

მკერდსავსე კოპწია დალაქის
ქათქათებს ხალათი.
თვალს ვავლებ ძველებურ დროშების
დღევანდელ სიახლეს.
მთაწმინდის აჩრდილებს მთიებმა
ღამპარი მიაართვეს.
აწყდება ვაჟი თუ დიაცი
სილაღის მოედანს;
ხელმწიფის პანაშვიდს შევეყურებ,
ამემღვრა გონება.
ვეება „ვენოკი“ აღმართეს
სასახლის მონებმა...

შექსპირის სონეტის სიმძაფრე
წივილით მომესმა...
ემძიმა ჯავშანი, ჯერ კიდევ
პირტიტველ შუბოსანს.
სილურჯე გადაჰკრავს შრამიანს
მოფერცხლილ კუბოსთან.
ხვალინდელ ქელეხის სამზადისს
წითური თავკაცობს...
ფერია სულმნათელს უმზადებს
მითიურ ავგაროზს.

ფრიალებს ქუჩების საავდროდ
შავ-თეთრი მანტია...
მამების საფლავთან კარვები
დაუდგამთ ბანტიანთ.
ზღვა ხალხი ჯგუფ-ჯგუფად ირევა
ბინდ-ბუნდის წიაღში...
ცხოვრება თანდათან გაჭირდა
ბანდების სიახლით.

30

შევეყურებ დღევანდელ ღვინს თუ ჭირს
და გული მერევა;
შებდალეს მამულის სინდისი
უგნურთა ენებმა.
ბინძური ხალათი აგდია
ცარიელ დახლებთან.
ტრამვაის ჩამოყრილ ხაზებზე
ვირთავა აცეკვდა.
ტრიბუნა ეჩვევა თაღლითის
ქარაგმულ შეძახილს.
შავდება მიმჭკნარი ფოთლები

აჩეხილ ვენახის.
დავრდომილთ შესაფარს წააგავს
სადგურის ტრახტირი.
შიშმომგვრელ ემბლემას ედრება
ფიტული არწივის.
მეზმანა თევზების ფართხალი
მდინარის ნაპირზე.
მეთოფე სწორად ვერ ამაგრებს
ლულაზე სამიზნეს.
ნაგავის ორმოში ვარდება
ძვალტყავა ნაგაზი.
დაკბენილ ქვაფენილს მივყვები
ნახევრად ბარბაცით.
დავლანდე შუქმფენი თვალები
ჩამსხვრეულ სარკმლიდან,
გოგონას უმანკო დაწვთაგან
ცრემლები დასცვივდა;
მას დედის სურათი უჭირავს
უღონო ხელებით
და გამვლელს იზიდავს უსიტყვო
წყალობის ვედრებით...

31

შემორჩა ცოდვილი ნასისხლი
სასახლის დერეფანს.
გაფითრდა ჯადოსნურ გვირგვინის
მიხრწნილი მშვენება.

კამკამა ლაჟვარდში იფუვლა
საკმევლის სურნელმა.
ღვთიური მირონი ინატრეს
განწირულ სულებმა.
ურწმუნო მოძღვარი ქადაგებს

გაწაღდულ სამებას.
პარტახში პარპაშებს მუდმივი
მტრობა და ვაება.
მეძნელა აღმართი შუბებით
დასერილ ვარაზის;
მომწყურდა ტრამალზე უბელო
ტაიჭით ნავარდი.
სამრეკლოს სამტრედე დალეწეს
მშიერმა სვაგებმა.
ობობას ხლართებში ჭრიჭინა
ანაზდად გაება.
იფეთქა ხანძარმა ნავთლულის
ხალხმრავალ ბაზარში;
მიყუჩდა ხიდის ქვეშ ბადახშით
განცდილი აზარტი.
აცხუნებს შამფურებს კერიას
თვალჭრელი დემონი...
უცხოურ ნაწარმთა ჯერია
დამუხტვა სეზონის.
ცვარ-ნამი ნიაღვრის დინებას
ადვილად დანებდა.

32

ხაზინას გროში არ შემატეს
წითურის ბანდებმა.
სეტყვისგან ნაბეგვი ტოროლა
ზვინამდე მიფრინდა.
ყარიბი ცოტა ხნით შეჩერდა
ჩარაზულ წისქვილთან.
გაბზარულ კავიდან ისკუპა
ფეხმრუდე კალიამ...
დაფარულ საზღვრების გათელვა

ჯაშუშის ბრალია.

დამკვიდრდა ფასების მატება
ღუნჭირი ღრთებით.
წითურმა მიწურში ჩამალა
ბაჯალღოს ზოდები.
აღმართეს ქარხნის წინ კოცონი
გაფიცულ მუშებმა;
ბანდების მხილებამ გაძარცულთ
ვერარა უშველათ.
ნდობის ბრმა სასწორი აშალა
ვერაგულ ზრახვებმა.
ბედელი გულდაგულ დაღუქა
მაძღარმა თავხედმა.
დაბალმა ფენებმა უხშირეს
მასობრივ გამოსვლებს;
დამშეულთ ცხოვრების წყურვილი
მეტადრე აცოფებთ.
ლატაკთა ჯგუფები არბევენ
ცარიელ საწყობებს.
ოსტატი ყარიბებს საბრძოლო
მასალას აწოდებს.

33

გრიგალის შუაში დაემხო
პარტახის მთავრობა;
წითური მცირედი ამალით
მთაშავას გარბოდა...
მღევარმა ივარგა, ჩაქოლეს
სულპილწი მტარვალნი.
დამარხულ ოქროთა პატრონი
არ დარჩა არავინ.

სასახლის ნანგრევთან შეჩერდა
თავლია კარეტა;
ცხედარის პარაკლისს სატანის
ყაღაღა დაედვა.
აეწვა გულ-მკერდი ქაოსის
ურთულეს ლაბირინთს.
უკუნის ელამი მესტვირე
უტიფრად გაჰკივის.
გამეფდა ძარცვა და კაცის კვლა
დაქცეულ პარტახში...
მკურნალის აბჯარზე შემორჩა
უხანჯლო ქარქაში.

მიმქრალი ვარსკვლავის ქვეგარდმო
ციაგებს ნათურა.
მაცხოვარს ფერიამ მირონი
ლაწვებზე აპკურა.
შეირგო ცვრიანი ბალახი
ფერმერის ცხვარ-ძროხამ.
მშრომელის ძარღვფართე მარჯვენა
განგებამ აცხონა.
ხვამმა და ბარაქამ შეამკო
მთაშავის სამეფო.

34

შრამიანს სიბერის მიჯნაზე
სიფრთხილე დაეტყო,
ორმაგად გაზარდა საზღვრების
დამცველთა რიგები,
უსშირა ჯაშუშთა შექებას
ფასიან სიგელით;
აუწყეს: – მოდისო პარტახის

ურიცხვი ღაშქარი...
ღრუბლებში გაეკრა სიმბოლო
კოსმიურ ღახვარის.
აგორდა ნანგრევთა ზაგარდმო
გვამების რიალი,
მხეცებმა ბუნაგი დასტოვეს
შემზარავ ღრიალით.
ტრამალი მოხრუკა ავსულმა
ჯადოქრულ ქარცეცხლით;
ერევა მდინარეს სისხლისფერ
ბინულის ნაწრეტი.
ჭაობში ურთხელის სარები
უდროოდ ჩამპადა.
პირმშრალი ყარიბი წააწყდა
ცარიელ მათარას.
ორმხრივი სიკვდილის პარპაშმა
კარგა ხანს გასტანა;
ღვარცოფმა იკისრა გვამების
უფსკრულში ჩატანა.
ვითარცა პარტახში – მთაშავას
ქვა-ქვაზე დაღუღდა;
შემორჩა ბოსელის მაგვარი
ფიცრული სადგურად.
თვალდათვალ ვამჩნევ რომ გადარჩა
სამიდან ერთიღა...

მამათ მორწმუნეთ უკითხვას
ბიბლიის ეთიკას.
გადამწვარ შენობის ბუნარზე
აბობღდა ობობა;
მან ქსელის მთავარი სადავე
ნელ-ნელა მოთოკა.

სისხლისმსმელ გრიგალის ქუხილი
დროებით დასრულდა
შევარდენს თასმები შეუხსნა
თავადის ასულმა.

სიფხიზლის ზედაშე დაწურა
აისის ზარებმა.
ულელში მოზვრები გუთანმა
აქცია ხარებად.
მზის სხივმა დაიპყრო ლაჟვარდის
მიმქრალი სილურჯე;
პირმიმხმარ იარას ქვატკეცის
აღერსი მიშუშებს.
ზარნაშომ მალიმალ შეჭკივლა,
განელდა ბუხარი.
გკანკალებ სნეული შემაშრა
ცრემლები მკურნალი.
დავძაბე გონება, მწადია
მეზმანოს ედემი...
ვადვივებ თაკარა ნაკვერჩხალს
და მაინც ვერ ვთბები.
ბაღნარის სურნელის სიმძაფრეს
სიამით ვეჩვევი.
ხელებზე მეხვევა ბერმუხას
ნასხლეტი ფესვები.

36

ჯოჯოხეთს რატომღაც ავცდი და
თითქოსდა ვმშვიდდები;
სამოთხის წინარე ყვავილობს
ხასხასა შინდები.

დროება გაწმინდავს ცხოვრების
მოსილულ კალაპოტს...
სატურნის ღიმილი აღონებს
მოქანცულ ქარაშოტს.
აყვავდა საზღვრების მშვენიერად
ველური ყაყაჩო.
ოსტატი ლერწმისგან ამზადებს
ახლებურ ხარაჩოს.
განელდა სისხლისღვრის წყურვილი
სამყარო დამშვიდდა.
ყავარი ყავარზე გამოდის
ვარვარა დაშნიდან.
განიცდის სიცოცხლის სიშორეს
თვალბასრი მერკური.
ქალწული მეზობლის ვაჟბატონს
დროებით ემღურის.
ყარიბი მევახშის ვაღს იღებს
მომავლის იმედით.
წკრიალებს ბახუსის წიაღში
ფანდურის სიმები.
მთვარე კი ღამეულ ვარამის
ვაებას შეჰყურებს;
მდრღნელები სოროსკენ ათრევენ
ჟანგიან ლეკურებს.

მთვლემარე მონაზონს ჩაესმა
სულების ჩურჩული...

სატანამ უჩუმრად გასწია
უფსკრულის ურდული.
იესომ პირჯვარი დასწერა
პარტახს და მთაშავას.

სამხრეთის ღრუბელი დაიძრა, –
ნელ-ნელა გაშავდა...
ნიაღვრის შხეფებით პირს იბანს
ჩიჟრაჟის ღვთაება.
მოკვდავთა გულები შეათბო
სამოთხის დარებმა.

მიტოვებული ტაძარი

მიტოვებული ტაძრის კარს ვაღებ,
ობობას ქსელი წინ მებლანდება.
ჩამოსდით ცრემლი დაღარულ თაღებს,
გაქუფრებულა ფრესკის ხატება.

იავარქმნილა კარის თაღარი,
ქვევრიც ღოდებით ამოგმანულა.
უხსენებელი, სულშემზარავი
აბლაბუდებში ხოხავს ფარულად.

ფრთხილად აყევი დანგრეულ კიბეს,
გუმბათზე ნანატრ ზარს ვახმიანებ.
სულის ზეობა სწვდება ცის კიდეს,
ტაძარი უხმობს ადამიანებს.

მშვენიერებავ, დასაკარგად
არ მემეტები;
მწყურია, ვკრიფო უსასრულოდ
ძოწის მტევნები.
სურნელის მაღლი მოვაფრქვიო
არსის ღვთაებას,
ლაბირინთების განუსაზღვრელ
ქსელში გავება.
მშვენიერებავ, შენი სითბო
როცა მაკლია,
ავი სულები სათნოებას
აღარ მაცლიან.
ყოფიერების გზატკეცილი
რადგან მრუდია,
ჩამორჩენილ მგზავრს ბოლო-ბოლო
აღარ უცდიან.
არ დაოკდება წინსვლის მრწამსი
რადგან აროდეს,
ვნების წიაღში ია-ვარდი
უნდა ხარობდეს.
განცდების ჯერი ჩაიქროლებს,
როგორც სიზმრები...
ჭეშმარიტებავ, მოამრავლე
მაღლი ღირსების.

დღეს სისხამ დილით უცნობი შემხვდა,
მგზავრი დაღლილი, თანაც მწუხარე,
დაღონებულმა სათქმელი ვერ თქვა,
გაუყვა ბილიკს კვლავაც მდუმარედ.

საჭირო სიტყვა ვერც მე ვუთხარი,
ვერ განვუქარვე მაშვრალს დარდები...
ეჰ, ბედისწერის ძალით, მუნთალით
გახუნებულა შავი ფარდები.

იალ-ციალა

საკურთხეველზე საკმეველს ვაკმევ;
ლაჟვარდს ეპკურა სხივის მირონი.
თრთოლვით შევეხე რიჟრაჟის სარკმელს,
თვალს მჭრის მზის ეტლი, ვით საფირონი.

რეცა ეთერი იწვის და ბოლავს,
მკრთალი ცთომილი ყურს უგდებს წირვას;
იალ-ციალა ლაჟვარდის ზოლმა –
სამყაროს ხილვად იხუვლა დილამ.

ბნელში მივყვები

მიქრიან დღენი კვლავ ვაგლახურად,
კანკალებს მუხლი ნაცოდვილარი.
შიშმა სიჩუმე დაასადგურა
და უცრემლებოდ ვარ მომტირალი.

გადავყარე ვადადარიას,
სათუთი კვირტი უღვთოდ დამზრალა.
მავნე სახადმა ხელი დამრია,
ეშმა მიმზადებს საღბუნს სამსალას.

გულისმიმკვლელად ოხრავს წკვარამი,
აზვირთებული ლაგა ბობოქრობს;
ხვალის ღხინით და ხვალის ვარამით,
ბნელში მივყვები გზას ოკრობოკროს.

* * *

ჭირვეულია ყოველივე შეუცნობელი,
დარდი დარდი და ხან სიამეც მტკივნეულია;
არ არსებულა ყოვლისშემძლე,
ყოვლისმგრძნობელი...
და სატკივარი გაყურებას შეჩვეულია.

ცრემლები

მანვილი ხელში რომ არ გვეჭირა,
დრომ შეაპარა ჟანგი იარაღს;
თუ არ დაეხედებით მეწყერს ჯებირად,
რა მოაშუშებს ისე იარაღს.

ეჰ, რახანია ზეზეულ გვძინავს,
თვალს გვჭრის, გვაბრმავებს ჭრელი
ცხოვრება.
ადიდებული მდინარის პირას,
ცრემლები აღარ გვეუცხოვება.

დრომ მოიტანა

ზოგჯერ შემთხვევით და ზოგჯერ განგებ,
ავშლი, ავანგრევ აგებულ მახეს;
შემართულ ხანჯალს ქარქაშში ვაგებ
და ყრუ ტკივილებს იღუმალ ვამხელ.

მაინც დიდია რიცხვი დაჭრილთა,
დამჭრელს აღონებს იმათი კვნესა.
დრომ მოიტანა, საქმეს დასჭირდა,
ხანდახან ცრემლი წასკდება მტერსაც.

არსებობის წილად

წვიმის მნდომი მზერა
ღრუბელს მოეფარა,
გაელვება ერთ წამს
აბრდღვიალებს ზეცას.
გატყვევებულ ფერდობს
ხნავდა კაცი ერთ ღროს.
ნასოფლარში ერთიც
მოჩანს ფაცხა ჩელტის;
ქვის და ნანგრევების
ექოს ამღერებით –
არსებობის წილად
კვამლი ასვეტილა.

* * *

სიზმარული სიტყვების ექოს
ზერეალურად რომ ხატავ ლექსო,
მოკვდავთ წუთიერ შვებას ანიჭებ,
ეხმიანები ღვთიურ კარიბჭეს.

ა რ ჩ ე ვ ა ნ ი

შეგუბდა ფიქრის ცივი ნაკადი;
ვარსვლავს ვერ ვლანდავ ღრუბლების მიღმა.
თუ საწუთროსთან ველარ დავზავდი,
რთგორ აინთოს ლამპარი წმინდა.

რთგორ სჯობია, ვქებნო დოვლათი,
თუ ამ სოროში ეუღად დავრჩე?...
ვინ მოიპოვა მუზით ხორაგი,
თუ არ მიბაძა ხანდახან ჩარჩებს.

გაცრეცილია სულის სამოსი,
ნაზმა სოსანმა იგრძნო სიცივე.
შუალამეა, ვბორგავ, დავვოსდი,
მაგრამ ჯერ კიდევ ვერ დავიძინე.

ბოლოსდაბოლოს ჩამთვლიმა მაინც...
გამომეცხადა ლურჯი ფერია;
მითხრა: „მოკვდავო, გაწუნებს რაიც,—
საყოველთაოდ ძველთაძველია.

ააგუზგუზე მისნური ცეცხლი,
იანცებს ალი მაღლა ასვლისას.
არივ-დარიე ფიქრების თქეში,
წუთით ხელთ იგდებ ზღაპრულ
ნატვრის თვალს.

ბეწვის ხიდზე რომ შეგხვდება ქალი,
გაღმა გასვლაზე იფიქრებ მაშინ,

ხელჩაკიდებულთ შეგარხევთ ქარი,
მოიწადინე მფრინავი რაში.

ჰუნე ორივეს სად არ გატარებთ,
ერთ ქარვასლაში მოხვდები ბოლოს,
დააბინავენ მერე „პატარებს“...
და გაიხსენებ დღევანდელ სოროს.

გაათკეცდება ფიქრის თარეში,
ქანცგაწყვეტილი მუზას ინატრებ...
ცხოვრების ბოლოს სიმწუხნარეში,
გოეთემ გასცრა: „...მეტი სინათლე.“

თუ არ გაჰყვები შეჩვეულ ბილიკს
და განკაცების გზას დაადგები,
ყურს ნუ მიუგდებ შენს მიმართ ქილიკს,
აამეტყველე მკვეთრი აზრები.

თუ შეახამებ ერთად ორივეს,
მანც კი იტყვი რთგორმე სათქმელს.
აღმაფრენასთან თუ ვერ მორიგდე,
ოფლი დაწბერე, სტრიქონი დათმე.

არჩევანია... და უკვე იცი,
რთგორ განსაჯო დანასიზმრები...
სარკმელმა იგრძნო სხივის ლიცლიცი,
თენდება დროა გამოღვიძების.”

თვალს ვახეღ... ვდგავარ მდინარის პირას,
ტყისკენ მახედებს გუგულის გუ-გუ...

სუსხიანია დეკემბრის დილა
და მართლაც ვნატრობ კოცონის გუზგუზს.

სიზმარეული ზღაპრის ბინული
ნელ-ნელა შრება ცხადის დინებით.
ამქვეყნიური არ მსურს ტიტული,
ხანდახან მუზას ვეპოტინები;

რადგანაც მჯერა, რის არ ვიქნები,
დარჩება სულის წმინდა ნაჟური,
ვაივაგლახობს ისე ფიქრები,
უნდა ავლესო სიტყვა ქართული.

მივყვები ხომალდს

ისევ ჩამესმა შენი ჩურჩული,
აღერსით თრობა მომნატრებია...
განშორებისგან გულდათუთქული,
მივყვები ხომალდს ღურჯ აფრებიანს.

გადაექაფა ნაპირს ტალღები,
ვიხსენებ კალთას – თეთრ ბაფთებიანს;
განუკურნელი, ნაიარები
მივდივარ, სადაც არ მიმელიან.

წვიმის მონატრება

გაუცინა ცისარტყელამ
 ავდრის სიფერმკრთაღეს.
 უდაბნოში ყვავილს ვხედავ,
 არ ვუჯერებ თვალებს...

წვიმს... და უცხო თვალხატულას
 ფურისულას ვარქმევ;
 ქართი გზათა გადასიღვა
 შეეწონა ნაღველს.

გულში ისე ჩასარკულა
 ვერ ვივიწყებ შვიდფერს;
 მაინც ვაცნობ ჭირის უსტარს
 ამ ჭირვეულ ფიქრებს.

ახლა მივხვდი, რა ყოფილა
 მონატრება წვიმის...
 და რად შევხვდი კმაყოფილი
 ფურისულას ღიმილს.

მოლოდინი

ქარი ბობოქრობს, შფოთავს ჭადარი,
 ფოთოლცვენაა, – მცხრალი ხატება.
 თავაწყვეტილი მოდის ზამთარი,
 დღემ დაიტირა ღამის მატება.

ვდგავარ ჭადრის ქვეშ უძრავად, მარტო,
 წვიმს და წვიმს, იკლო ფოთოლთ ფრიალმა,
 გაშიშვლებული ჭადარი დარდობს,
 მოუშუშარი წიწკნის იარა.

ვერ შევიყვარებ ამ ფოთოლცვენას,
 ვერ შევეჩვევი ერთფერა ზამთარს;
 დაველოდები სხვა აღმაფრენას,
 გაზაფხულის მზით ჩამთბარს
 და დამთვრალს.

* * *

რცა სურვილი დაუცხრომელი
 სრულყოფისაკენ ილტვის წვალებით,
 მეწვევა შიში გაუცხოების,
 თავს გავურბივარ და ვიმალები.

ისევ აბოგინდა

რთვა სულის კვარი იწვევს გაოცებას,
 სტრიქონს შეუნახავს მწარე მოგონება.
 რთვა მირონცხება მაკრთობს ნაოცნებარს,
 ვისმენ კეთილ სიტყვას დარდის მოფონებად.

რთვა ანგელოზმა მიხმო სევდიანი,
 ვხედავ მისანდობელ მცნებას დიმილიანს.
 გულის ცივ კუნჭულებს ათბობს დღე მზიანი,
 ისევ აბოგინდა რწმენა, იდილია.

მას გაურბიან

შევხვდი მოგზაურს, – საოცარ შეშლილს,
 შეშლილს იმიტომ, რომ ბრბო სდევნიდა.
 მას გაურბიან, არც არვინ შეველის,
 ის ცივ სამყაროს უმზერს ზევიდან...

მარგალიტების ძებნაში დაღლილს,
 მდინარის პირას დახვდა სატანა,
 რომელიც გამვლელს თილისმას აწვდის,
 შეშლილმა ჯადო წყალს გაატანა.

სურათი

ხვამლის მთიდან მონაბერი ნიავი
 აცახცახებს უღვაშფართე სიმინდებს.
 ტვიშის ქარი ორხვის თანაზიარი,
 გზად მიმავალს ამცნობს თავის სიფიცხეს.

კაშიორი ლეგა ნისლში ეხვევა,
 საბადურში კვიცს არ უხმობს მარულა.
 გიჭირს დეა, მარტოობის შეჩვევა, –
 ათასიდან რვაასამდე წასულა.

ნასერალში ტყის ქათამი კაკანებს,
 ქვაციხიას ბუღრაობენ მოზვრები.
 ეჰ, ძმობილო, – ვენახს ველარ ახარებ...
 მთაშავიდან გონს ჩამოდის ფოცხვერი.

გვიმრა ფარავს ბიგეეთის მოედანს,
 ბაღიტბაში სადღა ნახავ კალმახებს.
 ძველ ხოდაბუნს ეკალ-ბარდი მოედო;
 საყდრის ურვას ხატის ცრემლი დაღადებს.

ბუქი ხურავს ფანჯრის ფართე დარაბას,
 სადღაც გაქრა ხეიბარი ულაყი...
 უკან დარჩა ნამოცხვრების შარაგზა,
 გულს მისეურავს ჩემი სოფლის სურათი.

უნიღბო სახე

როგორც გსურდა, ისეთი სითბო
ბევრი ეძებე და ვერსად ნახე.
შავი აჩრდილი საომრად გიხმობს;
ბრბო გადათელავს უნიღბო სახეს.

ხშირად არა აქვს მატყლი მენაბდეს;
ხანდახან ბრძენიც ინებებს ჰაშიშს.
ცხოვრებას ჭრელად შეაფერადებს: –
სიავე, შური ხათრი და შიში.

უტყვი მსაჯული

სულისკვეთება გაწბილებულა,
ექომაგება ურვა ცდუნებას;
შეუპოვარს სურს, თავისებურად
უცვალოს ბილიკს მიმართულება.

აატალახა კალო ავდარმა,
ნაირფერადობს მიწა ქართული.
ცოდვილმა ცოდვა მხრებით ატარა,
სინდისი რჩება უტყვი მსაჯული.

ტრამალები

კრძალვით ესაღმება ბნელეთს განდიდება,
 გზების მაჩვენებლად მშვილდი მოზიდულა.
 რაცა არწივობა ყვავმა დაიჩემა,
 ეშმა მოევლინა სინდისს მოციქულად.

ისე გადასერა მგელმა ტრამალები,
 რომ მას მონადირის შიში არ ჰქონია;
 შიშველ სანაპიროს მივდეგ გამალებით,
 კოშმარს გამიავდრებს ხვალის აგონია.

გაორება

გრძნობის, რომელსაც შენ ეუფლები,
 კმაყოფილი ხარ და თან მერყევი.
 შენი მოქცევა არის უთქმელი,
 თითქოს ხვდები და თითქოს ვერ ხვდები.

იჭვებმა შენში დაიღო ბინა,
 ვერ გადახარშე სიტყვა გულწრფელი.
 ვიცი, არვისგან გისესხებია,
 მაინც ვალი გაქვს გადაუხდელი.

მიწის ბლავილი

ნუთუ, ბოლომდე დაილია
 ფიალა ფლიდის?...
 მშობლიურ მიწის ბლავილია,
 ვით დაჭრილ ირმის.

ყინვის მახვილი უღვთოდ სერავს
 შფოთიან თბილისს;
 ქართველთ! როგორ სიმწრით ისმენ
 დედათა ტირილს.

უზნეო ყოფამ როცა სული
 არივ დარია,
 აფუებული ხელის ჭუჭყი
 მძორის ფარია.

ჩემი სარკმლის წინ აჭრიალდა
 ძველი გალია.
 ნაირ-ნაირი ჩიტუნები
 მწყრალად არიან.

ჯოჯოხეთს მისწვდა გათანგული
 კოჭლი მწევარი;
 სამოთხის კართან მომდიმარი
 მხოლოდ მზე არის.

ყინვის მახვილი ისევ სერავს
შფოთიან თბილისს,
მამულიშვილი ველარ ითმენს
დედათა ტირილს...

54

ბეწვის ხიდზე

ურვით ვეთხოვები გაცრუებულ ნატვრას;
ავაფარებ სარკმელს გახუნებულ ფარდას,
როცა ჭექა-ქუხილს გაელვება ახლავს,
ანგელოსი ფრთხილად შეხსნის
აკვნის არტახს.

გავარდნილი მენი მუხის ტოტებს ლეწავს;
ვუსმენ მწირის ღაღადს, ან მიმინოს ვგეშავ;
მივუყვები ქუჩებს, თუ შევყურებ ზეცას,
ვხედავ, ბეწვის ხიდზე მობოგინე ბეჩავს.

ბორგავს სამყარო

ღუმილის სიბრძნეს მაშინ მოველი,
როს ნებისყოფა მძლეობას ითხოვს;
გულის აღარ ხვდება წყენა ყოველი,
ბორბტის თარეშს ვერ ვხედავ თითქოს.

კვლავ გაიელვებს მართლის ხანჯალი,

ვერ დაამონებს სათნოს მუნთალი.
ბორგავს სამყარო, ელის არჯალი,
შეგუბდა სისხლი ასაქუნარი.

55

მოარული

წყალმიშვებული დარჩა დოლაბი,
ისმის ხმაური უსაფქვაობის.
კაცი, როდესაც სოფლიდან გარბის
მოარულია ის გულქვაობით.

ბრჭყალებს ისინჯავს ავაზა ჭრელი,
ეთამაშება მგელი ბაჭიას...
კალო გატყვევდა, სადღაა მრევლი,
მონადირემაც ბარში გასწია.

სიტყვებმა საქმეს ისე უყელა,
ყოფის უღელი ღამობს დამსხვრევას.
უმეთვალყუროდ, ვალმოუხდელად,
ბრუნავს დოლაბი, ავობს არ ცხრება.

* * *

ცივ სანაპიროს მიღმა

უსსენებელი სივის...
ბზარავს სარკმელზე ყინვას
გამოდვიძების სხივი.

56

ფაფუკი ნისლეები

რაკი შემიპყრო იღუმალებამ,
ვზომავ ნათქვამის სიგრძე სიგანეს.
როცა კაცს კაცი დაემგზავრება,
შარა მოკლდება, ვით მარტში ღამე.

უფერულდება ტკბილხმოვანება;
დემონი ავლარს ვერ შეცვლის დარად.
გამაპირქუშა ავმა ზმანებამ,
უსასრულობის გულისხმა მზარავს.

გზაჯვარედინთან დავშორდი მოყვასს;
ტრამალს ფაფუკი ნისლეები ფარავს.
მეცხვარეს ხელით ბატკანი მოჰყავს
და მეც ანაზღად მიყვები ფარას.

* * *

გადამიცურდა კოვზი ნაცარში,

ფერფლი ვერცხლის სიმს ვერ აზიანებს.
სარკმელს სცილდება ფარდა ცახცახით,
სიჩუმე აკრთობს ადამიანებს.

57

წალკოტის მიღმა

ცელქობს ნიაგი ყრუ ხეობაში,
გულმა ილხინა ხის შარი-შური.
არიფანაში და ღრეობაში
ჩასაფრებულან ეშმა და შური.

ყორანთ შემყურეს თავბრუ მენვევა,
წალკოტის მიღმა უფსკრულებს გხედავ.
სამზეოს თვალი ძნელად ეჩვევა,
სინარულშიაც არ მტოვებს სევდა.

უიარაღოდ

იდგა სიტყვების კორიანტელი;
საგარგულები შთანთქა ღვარცოფმა.
მავანი კაცი, ცრემლის დამდენი,
ჩვენს თვალწინ ფრანგულს აღარ აწრთობდა.

ჟიარადოდ ვრჩები სანგარში,
შორს ისმის ცხენის ფლოქვთა თქარუნი.
გამოვეხვიე შიშის ღადარში
და გაღარჩენის მკლავს სინარული.

58

მარადიული ტკივილი

არ დამიკარგავს ბრძოლის სურვილი,
არ დამშრეცია მაშვრალს გონება.
ილაჯგაწყვეტილს მდაგავს წყურვილი,
მონას არ ძალმიძს თავის მონება.

მაგიურია ძალა სიკერპის,
ის ვერ დაუცდის მეფის განაჩენს;
თუ გაისანთლა ძაფი იმედის,
თვალის ციაგი იტყვის დანარჩენს.

ეშმა ღრუბლებში ხელს აფათურებს,
ნისლი ედება მიუვალ მწვერვალს;
ისიც მაწუხებს, რაც არ მაწუხებს,
მარადიული ტკივილი მცელავს.

* * *

სულის საწყაოს კალთას ვაფარებ,
ემოციები გრძნობით ირთვება...
და ორჭოფულად ერთურთს ვადარებ: –
შურს, ან ტყვეობას, ან განცვიფრებას.

59

ამბიონზე

მოკლე თვალსაწიერის
შეერთა ბუნდოვანება;
არსება მიწიერი
ცდილობს გახდეს თავნება.

აქუხებულ მდინარის
გადალახვა კვლავ გვიჭირს,
გოლგოთა კი წინ არის –
გაღმა გასვლის პირისპირ.

მაშინ, როცა კაენი
ხელუხლები დარჩება,
არ ამართლებს თავხედის
კვლავ ბრმად გასამართლება.

არ ჩამქრალა გუზგუზებს
ცხოველმყოფი ბუნარი.
უთავბოლო ცდუნება

თავს აიგდებს მუქარით.

ამბიონზე რჩეული
სახე ამოსარკულა...
ფინიშს უახლოვდება
მესიათა მარულა.

60

გარდასახვა

მოარულს გული გეთანადრება,
შიშმორეული იწყებ შენიღბვას.
რად ერიდები მსხვერპლის გაღებას,
უპირისპირე ტკივილს შენი ხმა.

თითქოს შავდება თეთრი ფარდები,
როცა გვეწვევა დელგმა და წვიმა.
ისევ აცივდა, ისევ ავდრები,
განათომარე ჭაღარა გცვივა.

ფერი უცვლია მაცდურს მაცდურად,
ამაოდ ეძებ ნიღაბს შესაფერს...
და დასასრულის არდასასრულად
ტკივილს ტკივილად გარდაესახე.

* * *

ღვარცოფის ლაფი ვერ ავსებს ნაპრალს,
თვალს ენატრება სიწმინდის ხილვა,
ლაციცა სიტყვა სიცხადეს მაღავს,
ყოფის ბრმა ეტლი ასკდება მირაჟს.

61

შენგან ნაწყენი

ფიფქები ცვივა, გზა გადათეთრდა,
შენგან ნაწყენი გული მემძიმა;
ვერ ვგრძნობდი მაშინ ცვლილებას ფერთა,
რადგან სიყვარულს ისევ ეძინა.

რა დამავიწყებს იმ ფაქიზ დღეთა,
თრთოლვით თვლემის დროს გამოდვიძებას;
მუხთაღ ყოფასთან ჭიდილთან ერთად
სიახლის ხილვის მიმძიმს ძიება.

ღეღა ბუნება

შეერთა ვარსკვლავი, რაცა იხილა
ცაღ ატყორცნილი სხივთა მარულა.

ბუნებამ მწარედ ჩაიქირქილა,
ღრუბელი შიშით მიმოფანტულა.

დაუნდობი ხარ კაცთა ცდუნებავ,
თუმც მოსაწყენი არის ყოველი...
გამოვესარჩლოთ დედა ბუნებას
და არ წავბილწოთ ეს სამყოფელი.

62

არ ამართლებს

ფიქრობს კაცი დაზაფრული,
თითქოს ხვდება, თითქოს აგნებს,
თუ რად სტირის გაზაფხული,
ან რატომ ზრდის ჩიტი ბარტყებს.

მოსჩქეფს, შხუის შადრევანი,
ხან ცივი და ხანაც თბილი;
არ ამართლებს არჩევანი,
გულწრფელი და ხელგაშლილი.

ასე მიდის დრო ზმორებით,
ნათლის სხივებს ბინდი აქრობს;
კარ-მიდამოს მოშორებით
ძაღლი კვდება მარტოღმარტო.

* * *

შორს, არ გამაგონოთ უსულგულო ფიცი,
ესაღმება მიზანს წუთიერი შვება.
გადაევლო ღობეს გასახედნი კვიცი,
გაორებულ მხედარს შეცბუნებულს ვხედავ.

63

მაზანდა

მიდამომ ცვარი სხივებს შესწირა,
ფრთოსანთ გუნდები მზეს უმღერიან.
ღონემიხდილი ზღაპრულ ტყის პირას,
მივგაღერსე გრძნეულ ფერიას.

თუ მოვიკრიბე ძაღგულოვნება,
უფსკრულის პირას შევხვდები მისანს...
შეეჭიდება გრძნობა გონებას
და გაეხსნება მაზანდა მიზანს.

ბევრი შესცოდეს

ხმა აფეთქების მოისმის შორით

და ნაკვერცხალი ელვარებს თვალწინ.
ჯადოსნურ აღმა მწველი ამბორით
ფრთა შეუტრუსა გულზვიად არწივს.

ბევრი შესცოდეს აგმა ენებმა,
წუთით სიჩუმემ დაისადგურა.
მწუხრის გოდოლის მიმძიმს შენება,
მომხვდურს ვერ ვხვდები მამაპაპურად.

64

გზის გასაყარი

შავბნელი ფიქრი ავთვალადებს
სულის მანტიას;
გულს ცისარტყელას გაღიმების
მადლი ატყვია.

მიუაღერსა ბეხრეკ გვალვას
ჟუჟუნა წვიმამ,
მერცხალს მტრედებთან შეგუება
არ ერგო წილად.

ღრუბელმა ლამის მზის მეუფე
გადაიბიროს;
სტიქიის რისხვა სამსხვერპლოზე
სდევნის მიმინოს.

აფრინდა მწყერი მიმზიდველი
შეჰკრა კამარა;

უმწიფარ თავთავს ზენამ
კალთა გადააფარა.

ფიფქთა სიუხვემ გადაღუნა
ნორჩი კაპარი;
ზვავის ნამქერით ჩაიხერგა
გზის გასაყარი.

სამყარო წუთით გააბრუა
ყრუ მისტერიაში;
მორჩილ ფერიას ანგელოზი
ვერ შეეღია.

65

ნატვრა

ჩვეული ხარ ფარულ მზერას,
მოაჩვენებ კაცს ერთს ასად.
მაცდურ თვალით გულის მისერავ,
სიტყვას ნატვრებ ვნების თასად.

უთქმელ სათქმელს ეთანხმები,
გაიქარვებ წუთით სევდას.
მკურნალს ეძებ გააფთრებით,
ვერ პოულობ მაინც ვერსად.

ვერ ავიცდინე

გამომეცხადა საწუთროს ლანდი,
რეტი დამესხა და ავცახცახდი.

ვწუნდი, დონ კიხოტს რატომ არ ვგაგდი,
რომ ქვესკნელისთვის დამეკრა ლახტი.

ვძებნე, ვერ ვპოვე ნაღდი თილისმა,
ვერ ავიცდინე ლახვარი მკვლეელის.
სიკვდილ-სიცოცხლის დგება წილისყრა,
საწუთროს გვერდით სამარე მელის.

66

ავის გადამკიდე

რად ღირს, როცა კაცი გულით
იზიარებს სულის კივილს...
მოციქულმა მითხრა გუშინ,
ვერ ვხედავო შენში ტკივილს.

მოვიღრუბლე, განამწყრაღმა,
ძლივს დავადე ენას კლიტე;
მომანატრა მზე ავდარმა,
რა ვთქვა, ავის გადამკიდემ.

არ აშფოთებს გულგრილს კვნესა,
დარდი რჩება იავარად...
ჟანგმოდებულ სიტყვას ვლესავ,
ავიფარებ სტრიქონს ფარად.

თვალთა ხუჭვა მეფობს;
უნეტარეს ვნებას
ნებდებიან ერთობ.

მოეცელა მუნლი
არასაკმარ ტკივილს...
და ვაი, თუ სუსტი
ერთხელაც არ ტირის.

შადრევანი ერწყმის
გაელვებას ფერთა;

68

ჩაიდვენთა შუქი
დაუვიწყარ დღეთა.

დაუბერა ძლიერ
უცნაურმა ქარმა,
ციცქნა ვარდის კონა
სადღაც გააქანა.

დანისლულ გზის მიღმა
კვლავ აჩენენ ტკივილს,
ველურ ხეთა შრიალს
შეჩვეული წყვილი.

სანამ გავუძლებ

განაცრისფერდა თეთრი გვირილა,
მერცხალს შესცივდა, შეაჟრიალა.
როგორც ყმაწვილი, ისე ვტირივარ,
გული მიტირის, თვალი კი არა.

არ დამიყრია თითქოს ფარხმალი,
სანამ გავუძლებ, ვთბები მზის ყურზე.
ჭირგადანდილი და ნაზამთრალი
სიმწრის სიცილით ტკივილს ვიყუჩებ.

69

დე აგვენილოს

განწყობა როცა ჩაყლაპავს სიტყვებს,
არსის წიაღში იწვის და იწვის.
ეჭვები ღრღნიან თამამ სურვილებს,
ლაჟვარდმა იგრძნო სურნელი მიწის.

დე, აგვენილოს ისე თვალები,
არ დაგვაბრმავოს სამყაროს დრტვინვამ;
სინარულით და წვალებ-წვალებით,
რომ შევძლოთ მისი ბოლომდე ხილვა.

დამფრთხალი ბინდი

მიპყრობს სიჩუმე მიუკარები
და თვალს მარილებს სახე პარპაშა.
ვპოვე, შევაღე ღრიჭო კარები,
მასპინძელს ვუცდი, მაგრამ არა ჩანს.

გაგაჩნაკუნე აბედთან კვესი,
ცივი, ბებერი ნაცარი ხვნეშის.
დამფრთხალი ბინდის ცახცახი მესმის,
ჩაკონებია საძირკველს ფესვი.

70

უგზობა

არ მთმელის ნაგარდი
ეკლიანს თუ გავივლი;
მუნელი ამიკანკაღდა
შესაწირი კრავივით.

პირმშრალს ტბორი მიცინის
ღევის ნაფეხურიდან.
შოშიების წიწინი
ქარის საყვედურია.

ღპება ქვესკნელს დანთქმული
მითიური შურდული;
ისევ ზეობს გართხმული
მოწამლული ურჩხული.

ჯოჯოხეთი გაყრუვდა
ყორანთ გადაძახილით;
შეეწირა ცდუნებას
თვით ბებერი არწივიც.

ცამ იქუხა გაწვიმდა
და ტაიჭი ფრუტუნებს.
ჩირაღდანი ჩამიქრა,
რა გაივლის უკუნეთს.

71

ბეჩავი თავი

გამოვიხურე უხმოდ კარები,
წუმბეს ვესროლე თიხის სორსალი.
ეკალ-ბარდების ქსელში გავები
და დამეკარგა კრიალოსანი.

როგორც ციბრუტი, ისე ვტრიალებ,
რარიგ შეცვლილა გზები წინარე,
დაბურულ ტყეში მოხეტიალე,
ვხედავ, ნადირთა თვალებს შიშნარევს.

ბილიკი ვპოვე ხელდანარევი,
ქრება შროშანთა ეთეროვნება;
ვერ მოვიშუშე ნაიარევი,
ბეჩავი თავი ბედს ემონება.

* * *

მთვარე ლოცულობს, შავი
    ღრუბელი აეფარდება;
გათვალნათელდა ცისკრის სიზმარი,
    ვით აღსარება.
იშინაურა დილით თვალებმა
    გოგმანი გნოლის;
ამ საუფლოში არ ჩანს ღვთაება
    და გულის სწორი.

72

ჯერაც არ ვიცი

არ მიფიქრია ამ ლაბირინთში
თუ მოვხვდებოდი კიდევ.
არ მეშორება ფრთოსანთ ფინიში,
დადღილ მსაჯევით მივდევ.

ჯერაც არ ვიცი, რაგორ დავთანხმდი
მიმინოს თვალთა ბრიალს,
რაგორ შევხსენი ფეხზე არტახი,
ასე რამ დამაბნია?...

ვთრთი შინაგანი ხმის მოძახილით,
ვერ ვწყვეტ ხავსიან ბადეს...
ამ წუთისოფლის ორთმტრიალი

ახალ სატკივარს ბადებს.

* * *

ეჰ, ფარატინა სურვილებო გაძარცულებო,
გაგამზეურათ შთაგონების გამოსხივებამ;
წამხედურობით მიფყვებოდი
ბრბოს უგუნებოდ,
გახრწნილ დილემას ერჩევა გამოცდილება.

73

ვერ მოვიხელთე

დავაკვესებდი არეულ თვალებს,
შიშით შემცბარი, მიუსაფარი.
ზეცა ჯადოსნურ ზეწარს იფარებს,
მივიწყებული მიხმობს ღაღარი.

ტრამალი ხოხვით გადავიარე,
მოკვდავთ ცდუნებებს ძლივს გადავურჩი.
საჩრდილობელი რტო ვაშრიალე,
ვერ მოვიხელთე მისნური ფუნჯი.

გულგატეხილი

გიჭრის გონება და სათნოება,
მაგრამ გესტუმრა ეშმა ტიალი;
იმ შენს გამხელილ უსაზღვროებას
მოჰყვა ხანჯლების ტრიალ-ტრიალი.

როცა გახუნდა გრძნობის სამოსი,
გაკრთა ერისის გამობრწყინება.
გულგატეხილი გტოვებ დალოცვილს,
რადგან განგებამ ასე ინება.

74

შუქის მარმაშები

ნისლში გავეხვიე
დარდთან წილნაყარი.
მაკრობს დაძენილი
კვნესით მთათა კალთა.
სივრცემ გადახარშა
ლურჯი მინანქარი;
ჩემი შარავანდი
ბნელში გაფერმკრთალდა;

მაინც გამიელვა
სხივად მოჩვენებამ;
მართლა განგაშია,
თუ მტრის პარპაშია?...
როცა უფერული

ხდება გათენებაც,
შუქის მარმაშები
ისევ ალყაშია.

დღენი მიუყვება
გზათა დასაღიერს.
ტკივილს არ მავიწყებს
დაღი დანაჩენი;
უნდა დაგეკითხო
ელვას ცათა მიერს –
საით გაგვაქროლებს
ბედის განაჩენი?!...

75

ახლილი ფარდა

გულს კრულს კაცისას სურს ნეტარება,
სურს ბნელს წარსტაცოს სიმი საკრავად,
მაგრამ ვარსკვლავი მიიპარება,
ადვირი მოსდო ღრუბელს სატანამ.

წყვდიადი როცა გაიფანტება,
თაღლითი ნიღაბს შეიცვლის მყისვე.
თუ ვეღარ ვამჩნევთ ციურ ნათებას,
ახლილი ფარდა ეშვება ისევ.

ისევ შევცქერით დამფრთხალ დამურას;
კვნესის ჰანგები სევდანარევი.
გამართულია დემონთ მარულა;

სარკოფაგების წივის ზარები.

* * *

ამ წუთისოფლის ქარტეხილის
ვიწრო ბილიკით,
ვერ გავუსწორდი უსასრულო
სივრცის განედებს.
ამაოების დაუძლეველ განცდას მივკივი,
რადგან საგნების მოზღვაებას
არ მსურს დავნებდე.

76

მორკალული მთვარე

ეურჩება გრძნობა
ყოფის სიაკარგეს...
აცრემლებულ უპემ
მიიზიდა ბაგე.

შეეჩვია წელი
შემოჭდობილ მკლავებს...
მოიხატა ფუნჯით
მორკალული მთვარე.

ერთგულების რწმენა

იკარგება წუთით...
იმ ცდუნების ავდარს –
დარით გადავურჩი.

გულს უგრილებს წვიმა
გადახრუკულ ფერდობს;
ცრემლიანი მღელღ
მომაგონებს ერთ დროს...

77

მკრთალი მთიები

სადღაც დულს ღაფა, სადღაც – ვულკანი;
ჩემი სახლის წინ ხმება ურთხელი.
მეპატიჟება თბილი ბუნარი,
სათქმელი მრჩება ამოუთქმელი.

გავცქერი შორით ღვთიურ გოლგოთას,
წყვდიადმა შთანთქა მკრთალი მთიები.
ძილმორეული ვფიქრობ, – თღონდაც
ჟამი იცვალოს გამოდვიძებით.

შეერთა საღამო

მანსოვს, გნახე და შეერთა საღამო,
დაისს აჯობა მაგ თვალთა მზერამ.
მას მერე თან მდევს ის დღე საამო,
ვნების მანვილით მდაღავ და მსერავ.

გიახლოვდები, შეერთი, გამირბი,
შორიდან მიმზერ, შორიდან მზვერავ.
ერთგულებაში მცადე ყარობი, –
კლდოვან ქარაფზე მივუშვებ მერანს.

78

ნაცნობ უცნობი

ბევრის ვიშვიში გამიგონია;
გონის წიაღში სევდა დათოვა.
კურდღელს მწვეარი გამოდგომია,
მჭახედ გაისმის თოფის გასროლა.

სიმღერაც ხშირად გამიგონია,
ესალბუნება ლხინი ჭირ-ვარამს.
თითქოს ეძლევა სულს ჰარმონია
და კაემანი სახეს იაფარავს.

დავბოროტდებ ლაბირინთებში,
ნაცნობ–უცნობი ვეღარ ვიცანი.
თუ დაიკარგა აზრი ფიქრებში,

იქ მოიკოჭლებს ალბათ მიზანი.

* * *

მასებს ათრობს ოვაცია
გამარჯვებულ ხმების,
ლაჟვარდს თალი შეუფაკლეს
მაშხალების ფრენით,
გაიმჭვარტლა არემარე გადამწვარი ძნებით,
ავსებულა ცისქვეშეთი
თვალხილული ბრმებით.

79

ჩუმად მიეთ-მოეთო

გააფთრებულ მზერის წინ
დაიმორცხვებ, დაცხრები;
ბაგეთშერწყმის შეწირვით
წუთიერად მარცხდები...

ოი, როგორ გამძაფრდა
ბრძოლა უკანასკნელი,
გადაბურღულ ნაწნავთა
ჩაიდვენთა კანდელი.

თანაგრძნობის გწამს ვინძლო –

მეყვსეულად წაგმწარდა.
ვაი, თუ ვერ შეიძლო
დავიწყება ამ წამთა...

ჩუმად მიეთ-მოეთო,
ვერ მივაწერთ ფლიდობას;
მოიშუშე ძვირფასო,
დათუთქული ჭრილობა.

80

ყინვის ანარეკლი

თვალი მებინდება ყინვის ანარეკლით;
გული მწუნარეა ამბით საზარელით.

ტანკმა გადასერა ქუჩა მოკირწყლული,
მამულს მიემატა კიდევ ერთი წყლული.

მთქვამს გაზაფხული, ზარით საზარელით,
შეერთა ელვარება ყინვის ანარეკლის.

ღობის გადაღმა

ფიცხი გამოდგა ჩემი მახვილი,
ბრძოლის ქარცეცხელში ორად გადატყდა.
ნადვლიანი და ხელებჩაწვდილი
გაფყევი შარას ღობის გადაღმა.

ფერნაცვალია დღე ვუშინდელი,
ჩახერგილია ხევი ღოდებით.
გზის გამრუდებას არ ვუშინდები,
განკითხვის რისხვას დაველოდები.

81

რაც რომ

გაცვდა სურნელის სიმბაფრე,
ფიქრმა ღრუბლებში იფრინა.
რაც რომ სიცოცხლეს მიხარებს,
ის მახლოვებს სიკვდილთან.

რაც რომ მარჯვენამ შემძინა
უგუნურებამ წაღეკა.
ამალება მემძიმა,
ცელი ვაგემე ნარ-ეკალს.

რაც რომ სიზმარში ვიხილე,
ცხადში შეფარვით ამიხდა.

ვერ ვითავისე სიფრთხილე,
ვჩირკნი მომავლის ხარისხს.

ჩაცხრა სურნელის სიმძაფრე,
სულმა ზეობა იტვირთა.
რაც რომ სიცოცხლეს მიხარებს,
ის მახლოვებს სიკვდილთან.

82

ხსოვნის დავლით

რადგან ფიალა ისევ მომართვით,
მინდა, იმ ხალხის ხსოვნის დავლით:
ვინც გადაუდგა მეწყერს მოვარდნილს,
ვერ შეესწრება ვინც ხვალ აღიონს.

ვინც ერის წყლული გაითავისა
და სამსხვერპლოზე წარსდგა ნაბიჯი;
ვინაც მოასწრო მოხდა ვალისა,
შეძლო შენგრევა მტარვალთ კარიბჭის.

ეჰ, ზოგი მოძმის მიერ დაეცა,

ბევრსაც მტრის ტყვიამ გაუპო მკერდი;
ხვალ გამარჯვების ზარებს დარეკავს,
ჩვენი სიონი და ალავერდი.

უნდა გვჯეროდეს ნათელ მომავლის;
იმ ხალხის ხსოვნის ყველამ დაგლიოთ:
ვინც შეერკინა დუშმანს მოვარდნილს,
ვერ შეესწრება ვინც ხვალ აღიონს.

83

ბრმა სამყარო

რთგორ გათელა მოთარეშემ
ეს ნათესები,
რთგორ გათელა...
გზას გაუყენა ჭიანჭველამ
ტვირთი ამხელა.

რთგორ ინგრევა სასახლენი
და ქოხმახები,
რთგორ ინგრევა;
დრო შეეცადა სიამაყის

იგნორირებას.

რთგორ ედება ბრმა სამყაროს
უკუნი ფერი,
რთგორ ედება.
რთგორ უეცრად მიგვატოვეს
ეზოს მტრედებმა.

84

ჩემი ხვედრი

ჩემი ხვედრია,
უძლურების გაძლების ნიჭი;
გაკოტრებული სულგრძელობა, –
ნაკვები იჭვით.

ჩემი ხვედრია,
ათინათი გარდმოვხსნა წყლიდან;
ვნახო, სინათლის ხილაბანდი
ბნელს რთგორ სცრიდა.

ჩემი ხვედრია,
დაცხრილული აფრის აშეება;

რეგორმე უნდა შეიფეროს
ჟანგი დაშნებმა.

ჩემი ხვედრია,
დავრდომილმა ყვავილთ გარშემო,
მამა-პაპათა ნასახლარი
რამ დავაშენო.

85

სნეული ვენბა

კოშკის მრუდ კიბეს მივდევ ქოშინით,
შრიალს ანელებს ვერხვის კენწერო.
ხელმოცარული, იმედმოშლილი,
ნუთუ ჯალათებს უნდა ვეფერო...

უნდა ვუკმით განგაშს გუნდრუკი,
დავაშოშმინო ყმები ჭალაში;
დროს შევახამო ფერი ქურთუკის,
განვაზოგადო მადა ჭამაში.

სნეული ვენბა დელავს არ ცხრება,

ღამის დაგკარგო სიტყვის ღირსება.
გაორებული ჩემი არსება
ფარისევლური ბოღმით ივსება.

მთვარე ჩავიდა, გაჭირდა ხედვა,
საფეხურებზე დამიცდა ფეხი;
ძვალშენაკრობი ზესვლას ვერ ვბედავ,
კოშკის სახურავს დაეცა მენი.

86

შენვედრა

ზეშთაგონების მაღლით ვივსები,
ვებრძვი ბურუსის ბუტაფორიებს.
ამეკვიატა ძველი სიზმრები,
იქ ხომ ტერფებით ვსრესდი მორიელთ.

დღეს ხორციელის აღების დღეა,
ყინულმა შთანთქა წვიმის შხეფები.
წუთით შევჩერდი დამეხილ ხესთან,
არ ვიცვი, საით მივეხეტები...

საით და უნდა მოსისხლეს შევხვდე,

სიკვდილ-სიცოცხლის ვპოვო ადგილი.
სულთამხილველის გუმანით მივხვდი,
ფარულად მომდევს მტერი ნამდვილი.

შეხვედრა მოხდა, დაჭრილი ვხონავ,
ვერ მოვიკრიბე საღად გონება...
მიუწვდომელი ჩანჩქერის ოხვრას,
სალი კლდეების ერწყმის გოდება.

87

რთული ეპოქა

ამ წუთისოფლის სიმუნთლეს ვჩივი,
გულის ხვაშიადს თუმც მანც ვმაღავ.
ციდან კამკამა ვარსკვლავის სხივი
ობოლ ლაჟვარდში გაჩრილა მკრთალად.

გახშირდა დაღვრა ქართული სისხლის,
ცრუ ერისკაცთა ბჭობა მაშფოთებს.
ჩათუთქულია ცრემლები ცისკრის,
მძლავრობს ურიცხვი მტერი სათოფე.

მძლავრობს ორპირი ოქროსმძებნელი;

ხვალინდელი დღის არავის სჯერა;
შეკავშირება თუ ვერ შევძელით,
ურჩხული ბრჭყალებს ჩაგვაგლებს ყველას.

კმარა, ო, კმარა მაცდური სულის
ვნების წიაღში შესრიალება...
აწეწილია ეპოქა რთული,
ბიბლიის სივრცე გვეხმიანება.

88

განსაცდელის გასაძლისი

იხლართება მწუნარების შირმა,
ღიმილი და სიხარული გაქრა.
ცოდვილიან უკუნეთის მიღმა
გაიელვა ძველებურმა ჭრაქმა.

მოჩვენება წინაპართა ღანდებს,
ჩემს გარშემო უნებურად ბადებს;
მთვარეული ჩავეჭიდე ფარდებს,
იქნებ წუთით განვერიდო დარდებს...

მაგრამ ვერა, ისევ ჭრაქის შუქმა

გამინათა სამყოფელი შავი.
თუ არსებას ეშმა ცოცხლად თუთქავს,
გასაწირს სჯობს განწირული თავი.

იფერფლება ბებერ ძვლების მადლი,
განსაცდელის გასაძლისად ვრჩები.
ირიჟრაჟა, ისევ ყინავს, ბარდნის,
მზის სხივს ელტვის მწუხარება ჩემი.

87

შენვედრათა სიშორე

შენვედრათა სიშორე
ასე რატომ გადარდებს,
თუკი ისევ გიწოდებ
დაუვიწყარ საყვარელს.

თუკი შენთან ყოფნისას
გულს ალმური ედება;
გაზაფხული მოვიდა,
გადავიქცეთ მერცხლებად.

შეგაკეთოთ ბუდე და

ნეტარების ვშვათ გენი,
ხალისდება გუნება
ტრფობის ცრემლის დადენით.

ანცი, თამაშთამაშა
ქორფა წლები წავიდა...
შეხვედრათა სიშორე
ვნებებს აღძრავს თავიდან.

90

რთღემდე

სანამ უნდა გავუძლოთ
გაჭირვების გრიგალებს;
ქართულ გენის საუფლოს
შავი აბრა ფრიალებს.

დაებედა კაცისკვლა
სამაჩაბლოს, აფხაზეთს.
უამრავი ლტოლვილი
სადღა უნდა დასახლდეს.

თითქმის უკვე შიმშილის

მიჯნას ვუახლოვდებით;
დაიმუხტა ბანდები
საუკუნო ცოდვებით.

თავგანწირვას მოითხოვს
ერის გამოდგობა...
მამულს უნდა მოხმარდეს
ერთეულთა დიდება!

91

ცხოვრება

რა არ იხილეს კაცის თვალებმა,
ნახეს განცხრომა, ნახეს ვაება,
ნახეს უკუნი, ძებნეს სანთელი;
ვხედავთ განწირულ კერპებს გათელილთ.

ვმსჯელობთ, ვმოდრაობთ ხელის ცეცებით,
ხან ავმადლდებით, ხან კი ვეცემით,
რადაცას ვეძებთ, რადაცას ველტვით,
გალიის კარებს ვერ ვაღებთ კვერთხით.

ვერ გავექეცი მაშინ ცდუნებას,

რეცა ის ვარამს ესაღბუნება.
უნდა უფრორე ვენდო იმ წუთებს
სულს რომ მინათებს, გულს რომ მიწუხებს.

ცას დაეკიდა ეშმა ბრჭყალებით;
სნეული უწყვეტ ქსელში გაგები.
რა არ იხილეს კაცის თვალებმა,
ნახეს განცხრომა, ნახეს ვაება...

92

მწარე განაჩენი

რეცა ჩვენთა ნაკლთა გამო
ბჭობა გვეთაკილება,
რეგორ უნდა გავამყაროთ
ერთურთ შეკავშირება.

რეგორ ვიხსნათ ყვავილები
ქარბორბალას სუსხისგან...
დგება ჟამი გაწბილების,
ბოდმა ბორგავს გულიდან.

სიჯიუტის ფრთის შეკვეცა
წუთით შეეზას გვანიჭებს...
მოციქული შესთხოვს ზენას –
შეკრას ვნების კარიბჭე.

ყოველივე ამას ალბათ
დრო და სივრცე განაგებს...
ქიშპის მწარე განაჩენი
მძიმედ იტყვის დანარჩენს...

ნისლის ფარდები

დაუძღურებულ ბრბოთა გნიასი,
ვერ ესადაგა დღეს ჩემს განწყობას;
კვლავ გააყალბეს აზრი ხალასი,
იუდა იწყებს ვერცხლის აწონვას.

დაასამარა ბრძოლის ქარცეცხლმა
კეთილდღეობის ყალბი ზრახვანი.
არ მიწერია სულით დაცემა, –
ამ ქვეყნის ძლიერთ ვერ ვეც თაყვანი.

ამიტომ, ასეთ უპოვარ ქონში
შინაგან ტკივილს ტანჯვით ვეჩვევი;
ყოველდღიური წვალებით, შრომით
ყოფის წიაღის მოვრწყე ფესვები.

ძლივსლა ციალებს ციცქნა ფარანი,
სივრცეს აბნელებს ნისლის ფარდები.
მარადისობის უკან წკვარამში
გუზგასენილი გადავბარგდები.

94

სახელი

რაც მოვიპოვე, რაც კი მეზადა
ბუმბულებივით შემომეფანტა.
მრწამსი მაინც არ გავიღარიბე,
დავდივარ, ვეძებ ახალ ყვავილებს.

მხვდება გვირილა, მხვდება კესანე,
მათი ღხინი და მათი კენესა მე.
უცებ აღმოვჩნდი ჭაობის ახლოს,
სადაც ცბიერი დემონი სახლობს.

თავს ვინუგეშებ წმინდა ღოცვებით,
აუგის მგმობი გამოვცოცხლდები;
შემოვიკრიბე თაიგულები,
ცრემლის წვეთებით დანამულები.

თვალს და ხელს შუა საწუთრო გაქრა,
უსასრულობამ აუშვა აფრა...
რადგან ფარულ აზრს ლექსში გამხელდი,
რჩება სიტყვა და რჩება სახელი.

95

პეპელა

წვიმის ციციქნა წვეთები
წამწამებზე დამეცა;
შოშიების გალობის
საამური ხმა მესმა.

ბალახების სიმებიც
უცნაურად აჟღერდა;
ხელის ნაზი ცეცებით
ვცდილობ პეპლის დაჭერას.

ეაღერსა ყვავილებს
მოფარფატე ფრთაჭრელა,
გული გამიხალისა –
მიცინის ცისარტყელა.

ვაზის ყლორტი ატირდა,
იას კოცნის ეძელა;
მხარზე შემომაფრინდა
დათაფლული პეპელა.

96

გულმაძღარი ზარნაშო

ამაზრზენი განსაცდელი
კაცთა მოდგმას შეაშფოთებს;
აჭრიალდა სასახლენი,
აღარ ინდობს მოძმე მოძმეს.

ჩამომდნარა კელაპტარი,
დაძრულია სისხლის ღვარი,
შემცბარია მონაგარი,
გაითელა ვაზის ჯვარი.

ქანდარაზე შემომჯდარი,

ზარნაშოა გულმაძღარი,
დაკოდლი ბღავის ხარი,
სმენას ახშობს გლოვის ზარი.

კერიაზე ქრება ცეცხლი,
ჭმუნვა იმედს ასამარებს.
ამაზრზენი განსაცდელი
დედამიწას აზანზარებს.

97

ჩხავილის ექო

თავზე დამჩხავის შავი ყორანი,
გაქსუებული, ლეშით მაძღარი;
დაფეთებულმა განათოშარი
ფეხი ძალუმად ძლივსლა დავძარი.

ქარიშხლის ტაღდას უნდა მივენდო,
ვგლოვობ ოცნების დასამარებას;
ფეხდაფეხ მომდევს ჩხავილის ექო
და დამიმძიმა ტვირთის ტარება.

ჩავებლაუჭე ვარამის ხურჯინს,

ზარნაშომ მწუხრის ფარდა განლიჩა;
ქარებს ავღრების დაძლევა უჭირთ,
ზღაპრიდან ვიხმობ მფრინავ ხალიჩას.

გადავიარე მთები, გორები,
ძალზე დავშორდი ზვიად მყინვარებს;
დაბლობში სუსხით მთვრალი მივედი,
შავი ყორანი აქაც მძვინვარებს.

98

უიმედობა

რა ვქნათ, ძალა აღმართს ხნავსო,
თმი შიშს გგრის დუნიას...
მომავალში ძვირად ფასობს,
რაც დღეს დაკარგულია.

ამიტომაც მოფრთხილება
უნდა მიწას, უნდა ხალხს;
გარეშეთა მოიმედეს
ხეირი ვის უნახავს.

შემომალამდა

წვიმს ისე ძლიერ, გაილუმბა ჩემი ლაბადა,
ჭინჭებგასაწურს შემაცევა, შემომალამდა.

მივალ ბარბაცით, თანაც ხშირად
ლაფში ვეფლობი;
გადასავლელი კიდევ დამრჩა ერთი ფერდობი.

ჩემიანები არ მეღიან ალბათ ამალამ,
ქანცგაწყვეტილი მივეყრდენი
ეზოს გალავანს.

99

ობლის აკვანი

შეეზიარა ქარაშოტი
ცის ატირებას;
წუთით მიყუჩდა აღგზნებული
ლოცვა მოკედავთა.
შეეწირება მთარეშე
ავახირებას;
ელვამ აღქაჯი წამიერად
მიხატ-მოხატა.

შეაფერადებს ნაკადულებს

სისხლი დაჭრილთა;
მგლების ხროვასთან შიშითა თრთის
ანცი ბატკანი.
ხმის ამომღებთა უსაფუძველო
დევნა გახშირდა;
ძლივსლა ირწევა თვალცრემლიან
ობლის აკვანი.

100

სიტყვა და საქმე

სიტყვიერ განგაშს უკვე ვაპირებ;
ქიშპმა წარმოშვა ყველგან სიყალბე,
დაედო შლამი ტბების ნაპირებს
გაუფერმკრთალდა ღაწვი მიხაკებს.

ნათქვამი საქმეს ისე დაშორდა,
როგორც ტყუპები დაბადებისას.
ტახტის მძებნელთა ჯოგი აშმორდა
და ხალხს სიმშვიდე აღარ ეღირსა.

აღარ გალობენ იადონები,

თბილისი თითქმის აღარ თბილისობს.
განწირულთ სულებს ვეამბორები;
სივრცე დასერა ჭრელმა მიმინომ.

შევთხოვ განგებას ხელებაწვდილი:
– აღსდექ ეროვნულ ძალთა მეუფეგ,
ააბზრიალე ბასრი მახვილი,
მტერი შემუსრე, ცოდვილთ შეუნდე.

101

ისევ ლოდინი

ისევ ლოდინი, ისევ სიცრუე,
გაწბილებული დავეხეტები...
ნისლმა დაფარა ზეცის სილურჯე,
გადაიკარგნენ ანცი მერცხლები.

უთანხმოებით შეჭირვებანი
ბოლოს და ბოლოს არს შემზარავი;
გაშიშვლებული ჩაკვდა ვნებანი,
დაცარიელდა მყუდრო კარავი.

გამოიკვეთა აზრთა ჭიდილი,

ჩანს სინანულის სიაშკარავე.
შეზავებია სიცილს ტირილი
და კოშმარები გულს მიბზარავენ.

ისევ ლოდინის ჭიამ იხარა,
ისევ შეხვედრის შემრჩა იმედი.
მთავარია, რომ მაინც მიყვარხარ,
ამ აღმოჩენის ბჭესთან მივედი.

102

თინბაზობა

დაამკვიდრა დროებამ
მავნე თინბაზობა...
ქვეყნის აწიოკება
კაცთ მოძულეთ აწყობდათ.

უსაშველოდ დააწვა
ერს კისერზე ლახვარი;
ბრბოს მათრახი გააწნა
ვერაგ მტერმა ხარხარით.

მოსარკული ბილიკი

ააწრიალა, ატორტმანა ქარმა ჭადარი,
ხელეებგათოშილს მომენატრა
ბუხრის ღადარი.

რა სახიფათოდ მოსარკულა ვიწრო ბილიკი,
რეგორ საშინლად მომეყურა ეშმას ქილიკი.

ფრთხილად მივდივარ, ცურავს ფეხი,
თავს ძლივს ვიმაგრებ;
უნდა მივადგე გადარჩენილ
ციხე სიმაგრეს.

103

სხვა ვერავინ

ღრო გადის და განშორების
აწიწმატდა სინანული;
წამდაუწუმ მაგონდები,
საითა ხარ მიმაღული.

სად ამოდის შენი მთვარე,
ლამპრის შუქის სხივი კრთება;
სხვა ვერავინ შევიყვარე,
ვერ გარდაექმნი კალამს ფრთებად.

რეგორ მინდა, ისევ ისე

დაგიკოცნო წამწამები.
მარტოსული, რაც დრო გადის,
ვატყობ უფრო გავწამდები.

მოვაშურე იმ ადგილებს,
შეხვედრები სადაც გვქონდა...
ნიაფი გულს ვერ აგრილებს,
ვნების ტალღა აქოთქოთდა.

104

ომი დამთავრდა

სივრცეს დაესო სხივის მახვილი,
დატყვევებული წუხს დიადემა...
შედგა ლაშქარი აბჯარასხმული,
მესვეტემ ლოცვა მწუხრს მიაგება.

ომი დამთავრდა!... გამარჯვებული?...
საკითხავია? ვითომ ეს განა...
იქნებ დაადგეს ოდეს საშველი,
გაპარტახებულ ივერთ ქვეყანას.

იქნებ დაფასდეს მადლი მანდილის,

იქნებ აცეკვდეს რიყეზე ლომი...
ხის კენწეროზე მჯდარი არწივი
იძახდეს: – არა, არ გვინდა ომი...

მაშინ პირგახსნილ ათას იარაღს
მოიშუშებდა ერი ადვილად...
და გამარჯვების სავსე ფიალას
ქართველი კაცი შვეებით დაცლიდა.

105

ობობას ქსელი

რა მშვენიერი დილა გათენდა,
მიმოიფანტა ღრუბელთ მარულა.
გამოხუნებულ ცისფერ ფარდებთან
ობობას ქსელში მწერი გაბმულა.

გავწიე ფარდა, ბადე იშლება,
რა უსუსურად ცქმუტავს პატარა,
მაღე აიშვებს და გაფრინდება;
ობობა შიშით სადღაც გამქრალა.

შემომეგება მარტის ნიაგი,

იმედით ვუჭვრეტ დღის ლაბირინთებს;
მეუდაბნოეს ლუკმას მივაწვდი,
ჩუქურთმის ფრთასაც მოვაგვირისტებ.

დავბრუნდი სახლში ძლიერ დაღლილი,
ობობას ქსელი ისევ გაუბამს,
გატრუნულია შავი თაღლითი,
ძველი ფარდები დაეხსენ ძალუმად.

106

სინანულის ბჭე

ჩემი ოცნების საზღვრის გარშემო,
სინანულის ბჭე რომ ავაშენო,
უნდა დავადნო თოვლის ფანტელი,
უნდა ავტეხო კორიანტელი.

ყველაფერს თავის ვარქვა სახელი,
უნდა ვამსხვრიო ციხის სარკმელი,
უნდა ვეომო ქარის წისქვილებს;
ვიღაცა ალბათ ცოცხლად მიტირებს.

ავაწკრიალო ზარზმის ზარები,
გავგულიანდე სიმწუნარეში,
უნედარ კვიციოთ ვიწყო ნაგარდი,
არ შემეშინდეს მხრებზე დავარდნის.

ბორბტს განგშორდე, ვთესო სიკეთე,
ეჰ, ზოგჯერ ნიღაბს კვლავ გავიკეთებ,
კვლავ აღმოვჩნდები უფსკრულის პირას,
გაი, თუ მოძმემ ვერ დამიტირა.

107

არ ვაპირებ

ხშირად ოფლში ვიწურები,
ვიძმობილე ქარაშოტი;
ხამსას აღარ დავიწუნებ,
მითავდება დანაზოგი.

ორღობეში ჭინჭარს ვეძებ,
შევაგროვე მწიფე პანტა,
მაყვლის ბუჩქი კაწრავს ხელეებს,
ყვავილს მტვერი დაეფანტა.

ნაკრძალებში ჯიხვი დაქრის,
მოვამზადე მშვილდისარი,
ეცინება გულში არწივს;
მგონი ერწყმის ცხადს სიზმარი.

ორ „ბუნანკა“ ბურის ნაცვლად
ერთი მჭადი მყოფნის დღეში,
არ ვაპირებ სხვაგან წასვლას,
ვრჩები სოფლის სამოთხეში.

108

ისევ მოისმის

მექვენის ჭაღას შენი ცრემლების
ნაკვალევს ვეძებ როცა ჩავივლი.
ისევ მოისმის იმ გაწბილებით
ეული სულის ჩუმი ჩივილი.

ჩვენ ხომ დავშორდით, მაგრამ შეხვედრის
იმედს არ ვკარგავ, მთა მთას შეხვდება...
და ორივენი, იქნებ შემთხვევით
შევვსწროთ ღვთიურ შემოთენებას.

ო, მაგრამ შორს ხარ, ღოყებს გიკაწრავს

საღორიის ტყის ქართა გნიასი;
ჯერაც სამარე ხომ არ გათხრილა
ჩვენი ოცნების იდილიასი...

ჯერ ხომ ლეჩხუმის ლამაზ თავთუხებს
არ შეხებიათ სიკვდილის ცელი.
შენ უჩემობას ვიცი, გაუძლებ,
მაგრამ იცოდე, მე მაინც გელი.

109

მყარი საყრდენი

ქართველი მაშინ დაცხრება,
როცა გარემოს შიში აქვს,
ან, თუ სარდალი დადგება
დავითაანთა ჯიშისა.

რადგანაც ერმა ამდენი
იმარხულა და იძინა,
ოცნების მყარი საყრდენი
აციაგდება ცისკრიდან.

რაც უნდა მოხდეს

რაც უნდა მოხდეს, რომ დავძაბუნდე,
მთლად რომ დამენგრეს ჭერი და ბუდე,
ვარ და ვიქნები მრწამსის ერთგული,
განმარტობა რჩება მეფური.
რაც უნდა მოხდეს, ხორცი ჩამოდნეს,
სული ელტვოდეს მხოლოდ სამოთხეს.

110

წიქარა

გადავუჭირე სახრე წიქარას,
შედრკა, ადგილზე ფლოქვებს ატოკებს
უღელში წლები გამოიარა, –
ვერკინებოდით ერთად ღვარცოფებს.

გადაიდალა, უსუსტა მუხლმა,
წაიფორთხილა, ტვირთმა დასძლია,
წამოვეშველე, გასწორდა, მოღბა
და შეაჩერდა მუხებს ასწლიანთ.

დავლაშქრეთ უკვე დიდი მანძილი,
წვიმს ნისლში ძლივსდა მოჩანს სოფელი;

გვხედნის სიცრუს მაგნე წადილით
წუთისოფელი – ყოვლისმომცველი.

უღლის ჯამბარა შევხსენი ურემს,
ამოსუნთქა შევებით წიქარამ;
ნაგაზი კატას შორიდან უღრენს,
ქარი აწივლდა, გამოიღარა.

111

მადლი

ცნობიერების ნაკადში ვტოპავ
გავითავისებ მაცდურ ფანატიზმს;
ჭეშმარიტების მარცვალს მოვკვნიტავ,
ვგრძნობ, არ ამცდება რისხვა ჯაღათის.

ვერ ვეგუები მომავლის სარკეს,
მას მთვარის ცრემლი მტლად დასდებია;
მუხანათურად დამიგეს მახე
და ვემსგავსები წამით ბნელიანს.

ნუთუ, ამ სულში აბობოქრდება
შურისძიების ავი ზრახვანი

და წარმოსახვას ჩაებეჭდება
გარეწარების მრუდე გზაკვალი?...

ო, არა, ჩემში ალბათ ღვთიური
მცნების ნაპერწკალს დაუკვესია, –
ჯახირით ვპოვო ლუკმა დღიური
და შევუთვალო მადლი მესიას.

112

უკაცრიელი

გული გაბმულა სევდის მახეში,
სულმა სხეული ღამის გასწიროს;
რადაც ღიადი აღგზნება ჩემში
შეუცნობელის შეცნობას ცდილობს.

უკაცრიელი მიხმობს ნაპირი,
გრგვინავს ზვირთები, მძლავრობს სტიქია;
ბნელში გამძაფრდა ხილვის წადილი,
სულის წიაღშიც ისევ ბინდია.

ნაპირზე ვამჩნევ, ღამაზ ნიჟარებს
ტალღებში წყვეტენ მიწას ძალუმად...
სულ მალე ალბათ გამოიდარებს,
შავი ღრუბელი გადამალულა.

ზღვის სიმყუდროვის სიმარტოვეში
ზვირთმა მომტაცა სევდის მაშხალა.
განელდა ცეცხლი, სულ მთლად მოვეშვი,
ამოიწვერა მთვარე ნამგალა.

113

მიჰქრის კარეტა

ღამის უკუნის შავბნელ ხახაში
გაიფრთხილა ბებერ ღამურამ.
კალამი ხელში გახდა უხეში,
აზრთა ჭიდილი მეუცნაურა.

დადგა წუთები, როცა ქარცეცხლი
აბობოქრებულ სულებს წალეკავს:
ეწვის სასახლე სინდისგარეცხილს,
უცხოეთისკენ მიჰქრის კარეტა.

ღეშებს დააცხრა ჭრელი აფთარი,
ძილი გაუკრთა სნეულ ბელურას.
მოქუფრულია შავად ცარგვალი,
ეკლის გვირგვინი მთვარეს ახურავს.

მიმოიფანტა ბრბოის ნაკადი,
ვაი-ვიშივიშობს ადამის მოღვმა;
სასოწარკვეთას ვებრძვი ნაჯღაბნით
და ველოდები მეორედ მოსვლას.

114

ტვირთი

თი, რადღენ დასაძრახია
იჭვით ნაშობი კუდაბზიკობა,
რეცა ვარამი გულს ჩაგმარხვია,
რეცა ოჯახში რაღაც იყოფა.

რედესაც ცდილობ, რითი დათრგუნო
უახლოესი, თუნდაც უხეში...
დასჯერდი ზენამ რაც რომ გარგუნა
შეწყვიტე გარეთ ძებნა ნუგეშის.

თორემ დაჭკნები, დასნეულდები
და მონაგარიც გაფარჩაგდება;
გაპირქუშდები, გადიდგულდები,
ამაოდ იხმოვ წარსულს თავდებად.

რცა ჩამოჰკრავს მწუხრისა ზარი,
ისიგრძეგანებ ცხოვრების მიზანს,
გვიან იქნება, ითლება ჯვარი,
უმძიმეს ტვირთის ვერ შეძლებ ზიდვას.

115

დაძლევა

დრაკონს ვერ ვაწვდით აბებს საძილეს,
ვეღარ დავაბით ვირი ბაგაზე,
ცრემლი გულმკერდზე გადაგვადინეს,
საზღვრის კარიც კი ვეღარ ჩავრაზეთ.

ყველა ტანჯვა და ყველა ვაება,
თავზე დაატყდა ახალ თაობას;
ვგლოვობთ სინდისის გარდაცვალებას
და ვემსგავსებით არარაობას.

რედემდე გასტანს ეს გასაჭირი,
დროზე რად არ ნთქავს ბოროტს სამარე;
ნეტა, ახალი ნაზი-ვეზირი
ხალხთან ერთად თუ მოხნავს ტრამალებს?...

თუ არ დაღეწა ქიშპმა გვირგვინი
და ანარქიამ მთლად არ გაგვთელა,
იქნებ დავძლიოთ შრომით შიმშილი,
იქნებ ვიხილოთ ღხინი ქართველთა.

116

ბრძოლა წავაგეთ

ისევ განახლდა ბრძოლის ქარცეცხლი,
ისევ აეწვა კუდი გველეშაპს.
ღმერთო მოგვეცი ძალა გაძლების,
ერთურთ ქიშპობას უნდა შევეშვათ.

ისევ იღვრება სისხლი ყმაწვილთა,
სამაჩაბლოც კი მგონი დავკარგეთ.
უგანაჩენო აზრი გაშიშვლდა,
ჩვენივე ხელით ვითხრით სამარეს.

უთანასწორო ბრძოლა წავაგეთ,

გაიძვერებმაც მთითბეს ხელი.
ჩაფერფლილია ზღვის პირს სავანე,
თავს ასარსალებს დაჭრილი გველი.

სამოქალაქო ომის ზღურბლზე ვართ,
უკუღმა ფარცხეს ნაცებმა ველი;
ერთიანობის გამწევ უღელად
უფლის წილნაყარ წყალობას ველით.

117

ნდობა

ილუზიური სამყარო მითრევს,
ფეხი შევახე ხომალდის კიბეს,
საყვირის ექო მახედებს ცისკენ,
მისნურ მაგიას თითქოსდა მივღევ...

და ჰა, გამსხეპა ღრუბელთ კანჭებმა,
უახლოესნი კვლავ შორს არიან;
ამოდ ვცდილობ თავის დაჭერას,
წინ რომ მიმიძღვის შენი ღანდია.

აქ ხომ ჰყვარობდა ერთ ღროს ვარდები,

სხივი მათობობდა უძირთ ტბასთან;
ამ სავანეში ჯერ ვერ დავრჩები,
დიდ ახლობელთან ვაპირებ წასვლას...

იგი დაჰყურებს ცოდვილ სამყაროს
და თითქოს ძალუძს გარდაქმნა მისი...
თავი მალ-მალე უნდა დავხარო,
მიწასთან ნდობის რამ დავდო ფიცი.

118

ბონდის ხიდი

მახსენდება ის ბავშვური
გატაცება მწველი,
ხშირად იყო გაბლანდული
კლუბის კართან ქსელი.

ვადამებდი ბრტყელ, ცივ ქვაზე,
მე შენს მოლოდინში;
წავიჩხუბეთ, ნეტა რაზე? –
დაგასწარი ქიში.

რაკი გრძნობის ფურცელს ვსახავ,
არ ვარ ალბათ ფლიდი;

გუბურა თუ ვერსად ნახა
გელი ტბისკენ მიდის.

წუთისოფლის ქარტეხილმა
გაგვიყარა გზები;
ბონდის ხიდი ჩაწყვეტილა,
შორებლებად ვრჩებით.

119

მიზანი

მრავალტანჯულო,
მიწავ ქართულო,
ედემს სადარო,
ყანავ, ბაღნარო,
სხივთა მფრქვეველნო:
შმაგო ენგურო,
ანცო რიონო,
დუდუნა მტკვარო...
ერთიანობის
ფრთები გავშალეთ,
მოგვდევს სიქველე
ღვთიურ ერისის;
სიკეთის თესლი
ვთესეთ, გამრავლოთ,

შეგძლეთ დიდება
საქართველოსი!

* * *

დღეის ჭირით და ვარამით
ძირშემპაღია კარავი;
მომავლის საკეთილდღეოდ,
რომ აღარ ვზრუნავთ არავინ,
დაცარიელდა ბეღელი
დაცარიელდა მარანი.

120

მიდი მოვდივარ

ეს დახვეწილი მანერა
ხომ თავმდაბლობის სხივია;
ისე მიფრინავს კარეტა
ყოჩივარდები ტირიან.

თუ ავისრულე წადილი,
დღეის ქარტეხილს დავლოცავ;
ვნებების გამოძახილით
ვსინჯავ ცხოვრების არმატს.

ვა, თუ შიშმა დამძლია,

ეჭვი ამზადებს ბორკილებს.
თანაგრძნობა ხომ მადლია,
თავს წუთით ვერ ვიმორჩილებ...

და ჰა, მინდა რომ გავრისკო,
ვინილო ერთი ორიდან.
გული რადგანაც ხალისობს,
თამამად მიდი – მოვდივარ.

121

მძიმე უღელი

უკუნს შეერწყა ნადირთ წკავწკავი,
ხმაა ქვესკნელის აზანზარების;
შემზარავია ჭერის ღაწანი,
ჩამწკრივებულან შავად კარვები.

დაუგვიანეს სისხლი დაჭრილებს,
გულსაკლავია მათი ძახილი.
აფიქრიანებს ამაყ არწივებს
გაღვივებული მტრობის აჩრდილი.

ქოთქოთებს ქართლის ბედკრული სული...

დემონი ახალ სამსხვერპლოს ეძებს, –
ულმობელოებით გაცეცხლებული
წვავს სასახლეებს და ითბობს ხელებს.

მძიმე უღელი დაგვაწვა მხრებზე,
სნეულნი ღელის როგორ გავიტანთ;
ვერ ვეგუებით ახლებურ ჩვევებს
და მკურნალობას ვიწყებთ თავიდან.

122

ბაქტერია

ხშირად ხდება როცა ვნება,
წაუძღვება აღმაფრენას.
თვალი სვამს და გული ძღება,
სულისწრაფს ელის დამარცხება.

ხშირად რწმენის ბზარი ჩნდება
და ზეიმობს მოჩვენება.
როცა რაღაც განახლდება,
სხეულს ალი მოედება.

ასეა, თუ ისე არი,
მემატება ჯავრზე ჯავრი...
ამოქმედდა ბაქტერია
შინაგანად განამწყვრალი.

შეგაწონე მაინც თვალი,
სამოთხეში ჩიტი კრთება.
ამიტოკდა გულზე ჯვარი,
აცახცახებს კოცონს ვნება.

123

ვინც მოგკლავს

ავაფათურე ხელი ღრუბლებში,
წყურვილს ვიოკებ წვიმის შხეფებით;
იდუმალ ზრახვას ვმარხავ უბეში,
სამოთხის ვაშლის ტოტებს ვეხები.

უნდა შემოვკრათ სიმწრის ზარები,
უნდა შევეშვათ უშნო ხეტიალს;
კვლავ მოგვიხურა ყველამ კარები,
გულში ვარამი არ დაგვეტია.

ვისი იმედით, რას მოველოდით,
გადმოვანთხიეთ სისხლის ტბორები;
რთგორ გაფუძლეთ ამდენ გენოციდს,
მოდის ევროპა ზმორებ-ზმორებით.

გადაცხრილული ხმება ვერხვები;
ვინც მოგვეკლავს, იგი კიდევ დაგვმარხავს...
ისევ რუსეთის ბრჭყალებს შევცქერით;
ყრუ სარკოფაგში ვხედავ თამარ ქალს.

124

მარტოობა

უდაბნოს ქარი თხრავს, ზუზუნებს,
ჩემი მეგზური ეს ტიალია;
ქნარი ძალუმად ავალუღუნე,
თვალთმაქცთა ხიბლი მაფრთხობს ძალიან.

საით მივდივარ, ისიც არ ვიცი,
ვიცი, ხანდახან ამართლებს რისკი.
საკუთარ თავთან დავდევნი ფიცი,
რემ შევაქუჩო სხივები ცისკრის.

ასე მგონია, უდაბნოს იქით

ადვილად ვხელყო უზალთუნები...
თუ დაფასდება გარჯა და ფიქრი,
კაცს შეერგება მადლი ცდუნების.

ეჰ, ვატყობ ვცდები, გავცდი უდაბნოს,
წალკოტშიც დამდევს მზერა მზევერავის;
ისევ განგებას უნდა ვუმაღლო,
ვერ ვეგუები რადგან ვერავის.

125

დასჯა

მთელი ქალაქი დღეს გაგს ყაზარმას,
ვერსად ვერ ვხედავ ნამდვილ გენერალს...
ბახუსს შეერწყა სროლის მაზანდა,
აბჯარასხმული ჩხუბში ერევა.

ან განშორება, ან მონად ქცევა,
უნდა დაგჩაგრონ ისე უბრალოდ,
ვერ დაიჩივლო ხმამაღლა ვერა,
თუ მართაღს ამბობ, უკვე გულადობ.

რთგორ დაცხრები, რთგორ ჩაქრები,
რთცა მეობის მრწამსსაც გართმევენ;
რთს უზნეობის გრგვინავს ჯაჭვები,
უფალი მკაცრად დაგესჯის ქართველებს.

* * *

ღვთიური მადლით ნასაზრდოები
ფიქრის თარეში,
მე გამიტაცებს ლალ ბუნების შემოგარენში.
მშვენიერია აქ ყველაფერი, ბარტყობს ჩიორა,
დაბურული ტყის ლაბირინთში
გავალ იოლად.
გავალ, გავყვები ირმების სრბოლას
სანამ შევიძლებ,
ჯერ ამ უფანჯრო, ძველ საყდარში
უნდა შევიდე.

126

ცხოვრების ღვრიტა

ვეძებ დარში და ვეძებ ავდარში,
სად აღარ ვეძებ ცხოვრების ღვრიტას,
ვეძებე ხალხში, ვეძებ საყდარში,
ცოტა სიამეს, ბევრ ჯახირს ვიტან...

ვეძებე ფულში, ვეძებე ქალში,
ვეძებ ოცნებით, ვეძებ ხილულად;
ცრემლი შევნიშნე ჯალათის თვალში,
ციდან სხივები ჩამოხიდულან...

შიშით დავეძებ ბრძოლის ქარცეცხლში,

ვეებე დაღუპულ მოძმეთ გარშემო,
ვეებე, არ ამცდა ხვედრი ასკეტის,
ვეებე, გოდოლი არ ჩანს საჩემო.

გადავიღალე ამდენი ძებნით,
სევდით დავცქერი მარჩენალ მიწას,
წინაპართ ძვლების დაღაღი მესმის...
ჩვილის თვალებში ციაგებს დვრიტა.

127

სასაფლაოზე

სიკვდილს თვალებში ჩავხედე მკაცრად,
მიმოფრიალებს შავი მანტია;
ვერ აუდიან საფლავის გათხრას,
ერთი სასახლე ჩაფლეს თავლია...

ეს მოღალატე იყო მანც,
გაგვითავდაო თანაც მასალა,
დაიმსახურა ცოცხალმა რაიც,
იმ სოფლად ბლომად სვასო სამსალა.

მისი დამარხვა ჰგავდა ჩაქოლვას,

სხეულს უმსხვრევდა ბელტები, ლოდი;
ამ ფაცაფუცში ისმის გასროლა,
მსროლელი ამბობს: „ხალხო, გონს მოდიო!...“

ჯერ დააყარეთ მსუბუქი მიწა,
შენდობის მრწამსი ნაგვემ სულს შევლის;
რამეთუ ნახავთ საშინელ სიზმარს,
მამულს გაყიდის უძღები შვილი.”

128

მოსისხლენი

ორი მოსისხლე ერთმანეთს შეხვდა,
სადაც გაშლილი სუფრა სუფევდა.
ერთი არ სვამდა, მეორე ხვრეპდა,
ნასვამი ფხიზელს ძლიერ უბღვერდა.

მსმელი თამადას ეჯიბრებოდა,
ფხიზელი ადგა, იქვე ტრიალებს;
გულზე ვარამი ებჯინებოდა,
სულზეა, პასუხს როდის მიაგებს.

რცა გამთვრა ერი და ბერი,

მოსისხლეები პირისპირ დადგნენ,
ფხიზელმა ნასვამს ჩასჭიდა ხელი,
სურს გაიყვანოს ბარბაცით სადმე.

ავი ზრახვების ხრიკებს აზავებს,
სურს გაუსწორდეს, მაგრამ იფიქრა:
–ჩემს მსჯავრს ეს მკვლარი რაღას გაიგებს,
არ მომასვენებს ალბათ მიწიდან...

129

სუფთა სული

რთგორ უნდა გადვირჩინოთ ნეტა
ჰაერივით უხილავი სული,
რთცა ყველგან მძლავრობს ბოროტება,
რთცა მოკვდავთ ელანდებათ ფული.

რთცა ქართველს სიღატაკე ტანჯავს,
სამოწყალოდ ხელი გვაქვს გაწვდილი,
თბილისიდან პარიზს „ვილას კვაჭავს“,
ვითომ ერის მოამაგე შვილი.

მიუანგულა უმოქმედო ზარი,

ჩამსხვრევია კიბეს საფეხური.
თავს მაღპება სახურავი კარვის,
მიმქრალია ძველი საცეცხლური.

ჭაერივით გვინდა სუფთა სული,
თორემ ჩვენი მძორი აშმორდება;
უზნეობას მივცეთ დასასრული,
არ დაუშვათ ერის გაორება.

130

ხონჩა

ლექსი ლექსად, კაცი კაცად,
მაშინ ფასობს სოფლად
თუ სიკეთეს წარმოაჩენ,
თუ იღვრები ოფლად.

ნაღვაწი და ნაჯაფარი,
თუ ღღეს ძნელად მოჩანს,
ჟამი გემოს გაუსინჯავს
წუთისოფლის ხონჩას.

ბარტყი

ბევრ რამეში მოვიკოჭლებ,
ცოტაში თუ ვარგივარ.
ყურს რომ ვუგდებ დღიურ ჭორებს,
შურით ვუმზერ დარდიმანდს.

მოვიხმარო თუგინდ ფანდი –
სიტკბო ვადნო დარდიდან,
ამქვეყნიურ სიღიადის
პირტიტველა ბარტყი ვარ.

131

ჯიხვი ქარაფზე

გამოგაფხიზლა ხეთა შრიალმა,
შეგრძნებადია დუმილი დილის.
მთაში მეწყერმა დაიგრიალა,
აჰა, განგაშის სირენაც წივის.

უნდა გახვიდე იმ შარაგზაზე,
სადაც ეკლები გასისხლიანებს;
გაყურსულია ჯიხვი ქარაფზე,
მტლად დასდებია შფოთი იარებს.

და ჰა, ზამბახთა შემოგარენი
საიდუმლოთა ინახავს ნუსხას;
დაჯავშნულია გასახარელი,

გულს ჯადოსნური ჭინჭარი სუსხავს.

* * *

რადგან თვით სიკვდილი ველარ შემაჩერებს,
რადგან საჭიროა დიდი გაბრძოლება,,
რადგან მოძალადეს ღმერთი შეაჩვენებს,
ღირდა ჩემი სისხლის მეღნად დატბორება.

132

ს ა რ ე ვ ე ლ ა

გაცვეთილი ფუნჯით ვხატავ
გადატრუსულ ტრამაღს...
რა მჭირს?! – წუთით ვრჩები სახტად,
გვამი მომელანდა.
ჯერ არ ველი დასამიწებ
აგონიის ხილვას:
უკუვაგდებ დუხჭირ ფიქრებს,
ელდანაკრავს მცვივა..
დავგმობ სიზმრის აუგიან
აზრის გაელვებას;
რთგორ ფარსად დაუყრია
თესლი სარეველას.

ზამთრის სუსხმა აათრთოლა

ნეკერჩხალი დილით;
ტორთლამ ხმა ვერ აუწყო
მთაში შეელის ტირილს.
უმოწყალო ქარაშოტმა
გული დააბერა.
ჩიტბატონას თავს დააცხრა
დამშეული ძერა.
ავის ხილვით თვალი მტარვალს
უბნელდება წამით;
ვერ ახამებს ღიმილს დარდთან
შერცხვენილი თავი.

ზოგი ნებით, ზოგი ძალით,
წასასვლელი წავა;
გადახნულზე ნარ-ეკალი
გაიხარებს კვლავაც.

133

შუაღამეა კივის ტურა
ტივი ტაღღებს სერავს;
წვიმს, ყარიბი პერანგს წურავს,
ლაჟვარდს შესთხოვს შეველას.
შინ მისულმა ყური უგდო
დამურების სიცილს...
რა ქნას, მარცხმა ზოგჯერ ფიცის
გაქარწყლება იცის.
პირმშო წამწამს ახამხამებს,
ნაწნაგებს შლის ღვთაება;
ქარიშხალი არტახებს ხსნის
ვნების ანეტარებას.

გადახვნამდე ალაგ-ალაგ
ფოფინებდა გლერტა;
გვირილების სინარნარე

მდელოს ამშვენებდა.
გაათმაგდა ბირკა, ნარი,
სუფს ძლივს ითქვამს ენბელა...
ისადგურებს შიშის ზარი,
მრევლს მართლის თქმა ეძნელა.

რა უმწეოდ გაყვავილდა
მონაყინი ჭერამი.
სულიწმინდის განჩინების
მორჩილნი ვართ ყველანი.
დააბნელა კოხის რისხვამ
ციცქნა ციცინათელა.
ტირის ვაზი, ძალას იკრებს
სამდურავის სათქმელად.
დელგმამ უღვთოდ შეიწირა
საალერსო ყაყაჩო;

134

შორს, სტიქიურ აღტკინების
ზეციურს სახადო.
ზესკნელეთში უფალს შესთხოვს
ცოდვა-მადლის საუფლო,
რომ შვიდფერი ფრთა გაშალოს
ავდარს წესი აუგოს.

მეუფლება სითვალთმაქცის
მიტევების განწყობა;
მოგახურე მტირალს შარფი,
მხრებმა ტვირთი აწონა.
იგვიანებს აღსარება,
ბრიყვმა ცოდვა დამაღა.
ზესხმა წვიმის ზიარებას
ერწყმის ცრემლის კამარა.
სურვილების სიხალვათე

გრძნობამ განაპირობა;
სახიფათო საქმე ელის
ზემოთაღურ გმირობას.
ვერ შევეწყვე, იმ როლს როცა
სევდის ბაღში მტირალი,
ღია ცის ქვეშ ისე ვხეხავ,
ვით საკანში ფირალი.
მივაღექი უცნობ წისქვილს,
შევამტვრიე კარები;
მოვიძიე ჭვავის ფქვილი,
ბინძურ ქსელში გავები.

შარიშურობს ყანის ჭლექი,
იკლაკლნება ხვიარა;
შეეწონა წვიმის თქეში
ნათესების იარას.

135

ბოროტების უარმყოფი
ჯაჭვის პერანგს იცვამს;
მეფობს მაცდურ მოლოდინის
უგვირგვინო რისხვა.
წუთიერი აცრემლება,
ვერ აყუჩებს წყენას,
მაინც მოთქვამს წყალობის ხმით
პირშეკრული ზენა.
ვით სატანა, ისე თესავს
სარეველა ცოდვებს...
მიწიერთა გულგრილობა
ჯეჯილს დააღონებს.

სად გავექცე სულშემხუთავ
მოსისინე ბგერებს;

უთაგბოლოდ თუ გავცეცხლდი
რადღა შემაჩერებს;
მაშინ ვინ არ გაიგონებს
შერკინების ექოს;
შავი დღისთვის ვზოგავ ღონეს,
მოთმენა თუ მეყო.
დამარცხება არ ამცდება
თვით საკუთარ თავთან,
ერთხელ მაინც კვლავ გავჭედავ
ახლებურად ფარ-ხმალს.
თავს ვერ ვაღწევ უარყოფის
უსასტიკეს განცდას.
საწუთროსგან მოძულებულს
მახვილი არ ამცდა.
დაჭრილს მიმძიმს ყურის გდება
უთაგბოლო ყიჟინის.
ტკივილზე რომ აღარ ვფიქრობ,
გულუბრყვილოდ ვიცინი.

136

მაინც დაქრის შურთან ერთად
იჭვის უფრთო ქაოსი.
ეშმამ წუთში დაამუნჯა
გედი და ორფეოსი.

განსაცდელის წინათგროძობამ
შეაცბუნა ფერია;
აირია მონასტერი,
საოცარი ხმებია.
მგონი ციდან მონაბერი
კოსმიური ქარია;
გაი, თუ ამ ცოდვილ მიწას
სენმა ხელი დარია.

აღესილი თონის პირი
ასამარებს ხვართქლას,
თაკარა მზის ელვარება
დააჩქარებს დაღლას.
ბრმა თამაშით უხილაგი
ინლართება ქსელი.
ცოდვა მადლის ფრთები იწვის
მესია ვერ შევლის.
მიწიერთა თანშეწყობის
მოციქული ფლიდობს;
მოვხსნათ სარკმელს დარაბები
ბრბოში გავითქვიფოდ.
აციმციმებს ნუკრი თვალებს,
წერო წყალზე დახრილა;
შეაჭრელა არემარე
მოდაჟღაჟე აპრილმა.
აუარა რემამ გვერდი
ჭაობების სანახებს.

137

მხედრიონის შლეგ ასპარეზს
დრთის ჩარხი განაგებს.

ბევრმა ლაღად მიითვალა
გამორჩენის წუთები;
წუთისოფლის სივაგლაზე
არ დარჩება უთქმელი.
ღრუბლიანი ღამის წყვილიადს
მთვარე ვერ ხსნის ფარდებად;
ძიღგამკრთალი ველი ცისკრის
ფერთა ათინათებას.

მზესუმზირის სულთამხუთავს

ნამგლის წვერი ედება, –
უტიფარი კელაპტარა
დილის ცვარს ღვრის ცრემლებად.

ბაღნარში მწირი კარავი,
რამ აიშენა ბრძენმა,
გაითავისა მზარავი
ამქვეყნიური გვემა;
იწყო ცთომილთა ცდომის
სიაშკარავის ხატვა...
და ნაი-ნაირ ფერებს
ქაოსში ნიავს ატანს.

ო, რარიგ შესაბრაღია
უძლეველობის მნდომი;
კედელზე მცოცავ კაღიას
ობობა თვალით წონის.

თუ გამართლდება ოდესმე
ესქატოლოგის აზრები,

138

რა საოცარი იქნება
ფინიში ცაში ასწრების.
რა საშინელი იქნება
რევა ზღვისა და ხმელეთის,
კაცი ღვთივ ჩაესვენება
ზეაპყრობილი ხელებით.

დამუნჯებულ ხევის მიღმა
ჭყივის ყვავის ბახალა.
მწირი ყოფის დაგესლილმა
სივაგლახემ დაღალა;
თქვა: „ბოგანოს ხვედრის გამო

სულს ვერ ვუნთე სანთელი,
ეჰ, ამდენი ცოდვის მერე
ცოცხალი ვარ, – არ ვკვდები”...

თუ სიცოცხლის მოძულება
ასპეტაკებს ყოფის არსს,
სიკვდილის ღია თვალები
უკვდავება ყოფილა.

თავთაგნაყარ ყანაში
სარეველაც ბიბინებს;
საკლავს ვიძენ და ნადი
ხვალისთვის დავიპირე.

ამ სამყაროს უპირო ზღვას
ელის განა დაშრობა?...
წუთისოფლის ნათელხილვამ
ცაში უფროდ დამტოვა.
ძალას ვიკრებ, რომ დავუძლო
გაწბილების სატკივარს;

139

სამარტვილოდ განწირული
რეტდასხმული დაუღივარ.
ავდრობედით ცდომას მარქმევ
ძალდანატან წილისყრას;
თაობებმა ვერ მიაგნეს
საარაკო თილისმას.
დამკვიდრებულ შიშით ლუღლუღს
ვერ მივაწერთ ღვთის რისხვას,
კოსმიური სიოს ქროლვა
შეიფერა თბილისმა.

ღრღნის იონჯას გულის ფიცარს
უსახური აბრეშუმა;
დამშეული ხარირემი
სათიბისკენ გაეშურა.

რთგორც ვერთერი, ვნებით გართული
შეგუერთდები აისის ნიავს;
ცრემლი შეერწყა სპეტაკ სასთუმლის
ყელმოდერებულ ნაზ იდილიას.
ვებებ სიყვარულს, ბუნების მაყარს;
იასამანმა დაძაბა სმენა,
სიმი აკვნესდა, ელვამ დაკვესა,
სულს ღვთაებრივი სურს აღმაფრენა.
ნაპირს მიაწყდა ზვავის ნამქერი,
შიშს მგვრის დამღლევი ტალღა და ჩქერი,
მუხლებს ბანს ქარაფს შლეგი ჩანჩქერი,
ნავი დავაბი, ტრამალს გავცქერი...

რთგორ დაობლდა ძველი შიში
მარტო დარჩენის...
ბირკავას ქირქილს მუხის ჩრდილში
ძლივსდა გამჩნევდი.

140

წამოვიმართე ვით მოჩვენება
წაშლილ საზღვრიდან,
უსასრულობის ცივი ქარი
საყრდენს მაცლიდა.
რატომღაც ბოლოს ვერ ვიწამებ
უებრო ბედის...
და მზამზარეულ მცდარ სიამეს
გავუნაწყენდი.
უხამსი ჭერი მართლაც დროზე დასანგრევია;

ახალ კარავში დარჩენილა
ძველი კერია.
ახალი ფერი შეაგუა
ფუნჯმა ქაოსებს;
უცხო მტრედებმა მზის ჩასვლისას
ფუძე დალოცეს.

ტრამალს დროებით გაემიჯნა
სიმწრის ვაება.
პარაკლისს ვუხდი ძველი სიზმრის
გარდაცვალებას.
ხრიალა მოვსპე ორღობეში,—
დავღვარე ოფლი.
ღამის ქარაგმის დავრდომილი
მეხობზე ცოფს ყრის.
ჟამთა ტრიალში ვიწროვდება
რკალი ცდუნების...
და უჩინმაჩინ კუბოს ფიცარს
ვეორგულები.
მზის ნაბოძები ნაპერწკალი
გულს ესარკება;
დავიღვენთები ტკივილიან
ფიფქის ლაქებად.

141

მკათათვება და საფრთხობელა
დახავსებულა.
ამბიონისკენ ნაბიჯს ითვლის
მონა მეფურად.
ამალების მეგზური ყეფს და
გველი სისინებს;
ფიქრის თარეშით გახურდა კეფა,
ვერ ვგრძნობ სიცივეს.

დემონმა კარი დააღუსკუმა,
შხამი შემასვა;
ის გაძვირებულ ნიღაბს დარაჯობს,—
ელის ზეასვლას.
კვლავ დაგესლილი სიმარტოვე
მივიღე მდგმურად.
ყრუ სარკოფაგის სიმყუდროვე
მეუდაბურა.
მეზმანა, როგორ ვეურჩებოდი
ღმერთების შვილებს;
ამ გოლგოთიდან იესოს ხმოვით
ვცნობ სიღუხჭირეს.

გაუშრა ნერწყვი გაშეშებულ,
თავჩარგულ ეშმას;
ეკლის გვირგვინი უფსკრულისკენ
წაიღო თქეშმა.
მიდის და მოდის დამურების
გუნდი გოდებით,
ჭირისუფალი შეძრულია
ძველი ცოდვებით;
იდუმალ დადვა ტახტრევანზე
მესვეტემ გლერტა.

142

მამალი ყივის, შაბაშს ითხოვს
მზაკვართა ჯგლეთა.
ბოლო ეღება ღამის ნაკვებ
ბრმა ისტერიას.
რიურაჟის მაცნე ფერიები
უცხოდ მღერიან.

უნამს სიზმარში გააგებულ
შერისხულს ვგავდი;
უფასურდება ნაჩქარევად
განსჯილი მადლი.
ცხადს დაეკისრა შეაგუოს
დარდი სიამეს;
ბორძიკ-ბორძიკით ბეწვის ხიდი
გადავიარე.
თვალს მჭრის ვერცხლისფრად მოსარკული
ტაძრის გუმბათი;
ფრესკების ჯადომ გამოკვეთა
ლანდი სულმნათი.
კანკალებს კოჭლი ფანტაზიის
ბედკრული ჩონჩხი;
ვუახლოვდები საკურთხეველს
მუხლებზე ხოხვით.
საკმეველის ბოლი ნაზად არხევს
სულის მანტიას;
გასაკურნავად ცრემლებს ვწირავ
შობის განთიადს.

გახუნებია ანაფორა
აფ-კარგის მაცნეს;

ეკლიან ბილიკს უგზო ტყეში
როგორღა ავცდე.
ღრუბლის ფთილები შეეცადა
შვიდფერთან შერწყმას;
დარის მეუფემ ანგელოზი
პარნასზე შესვა.

განკითხვის ჟამზე ვშიშობ,
სინდისის ქენჯნას ვუფროხი.
შორს, დასასრული მიხმობს
მოუკირწყლავი ქუჩის.
შეაშრა სნეულ გულმკერდს
სისხლისმიერი ოფლი...
გამოდებების სხივი
წამოსადგომად მყოფნის.
უხსოვარ საფრის მიღმა
ხრიოკის კვნესა ისმის;
წუთისოფელი ცურავს
არარაობის ნისლში.
ცხადის ცთომილებს ერწყმის
სახე ახალი სიზმრის...
ვერხვის ჭიანი ფესვი
აღის გარეშე იწვის.

დაისის ქარს შეაგება
სარეველამ ყლორტები.
ჩონჩხი უსტარს ეტმასნება –
ჟამით დანაოსები.
საუკუნო ურვა რჩება
ღვთის და კაცის წინაშე;
გულსაკლავად გათენდება
აგონიის წინა დღე.

144

ხ ი ზ ა ნ ი
|ნაწყვეტები|

* * *

რადგან გამეფდა ჟამი მწუხრისა
წუთისოფელი მიდის უღირსად.

ვერ ამაგრდება კაცი კერიას,
მამულს ღუშმანი არ დაელია.

რადგან სამყარო ზღვაა უძირთ
ვარსკვლავთა ცურვას უნდა ვუმზირო;

საუბედუროდ იმას ვუყურებ,
რეგორ მორჩილებს თვალი უკუნეთს.

რადგან ვერ ვიჭერ ყოფის სადავეს
სხეულს არხილულ ბუღში ვაფარებ.

თუკი, რომ ვინმემ თავი მოთოკა
შესთავაზებენ წუმპეს გოლგოთად.

რეცა ფასი აქვს კაცურ ღირსებას,
მაშინ სამყარო მადლით ივსება.

რაც უნდა იყოს, რაც უნდა მოხდეს
უმაღურობა სჩვევია სოფელს.

* * *

დიდი ტკივილის სიმძიმის გამო
განვიცდი ზერთულ განსხეულებას.
სულში მომავლის მარცვალი ხარობს,
მაგრამ დღეს აწმყომ შვა სნეულება.

გამორჩეული ნიჭიერება
სახავს უხილავ ძალის ხატებას;
ვარდს ის ცვარ-ნამად დაეპკურება,
როცა ზაფხულის გვაღვა დადგება.

ის შემოდგომის არ სცნობს ბარაქას,
ცივი ზამთარი იზიდავს უფრო;
რადგან სურს ჯაჭვი კბილით გადარღნას,
მოძალადეებს ასპარეზს უთმობს...

გულდასმით ძერწავს სულის კიდობანს,
საგაზაფხულოს იწყებს ქველობას;
მას თავისუფლად უჭირს მიმოსვლა,
რადგანაც გასცლა დღევანდელობას.

რასაც ვხედავ და რაც კი ვიგრძენი,
რომ ყოველივე სიტყვით დავხატო,
მზად უნდა მქონდეს კუბოს ფიცრები,
უნდა დავეყრდნო ზეცის კაბადონს.

როს უზნეობის ფრთები იშლება
სიმართლის ქომავს ყურს ვინდა უგდებს;
წარმავალია ყალბი დიდება –
შენიღბულ სახეს ვერ ინარჩუნებს.

როს მანებლობის სიაშკარავე
გახდება ბრბოსთვის თვალშისაცემი,
გაიძვერას რომ წიხლს ამოკრავენ,
ორი იხარებს ერთის დაცემით.

ო, ეს ყოფითი საგნების მტვერი,
როგორ მალ-მალე მაღიზიანებს...
მზად ვარ ქარაშოტს ჩავკიდო ხელი
და შევეჩხეო ღრუბლის იალქნებს.

* * *

ცთომილთა ხილვამ გამახალისა,
ფრთაშესხმულია გრძნობის სიახლე;
ჭოტი არ იშლის მაინც თავისას,
კივილის ექო სუსხავს იარებს.

მოლანდებათა უტყვი საუნჯე
წარმოსახვაში გაიდგამს ფესვებს.
ღამე არ ტოვებს სივრცეს დაუსჯელს
და მთვარე საყრდენს ამაოდ ეძებს.

დაჰქრიან თეთრი სერაფიმები
და ამზადებენ ღილის მშვენებას;
სასწაულს მაშინ ვენაპირები,
რის მიმფარველებს უფლის ხსენება.

თუ ყვავილების მძაფრი სურნელი,
გაუადვილებს სუნთქვას სამყაროს,
უიშვიათეს ვარდების თესლი
ორღობის გასწვრივ უნდა ჩაყვარო.

* * *

უზნეობასთან სინდისის შეხლა
სასოწარკვეთას წამოშობს ხშირად;
ხილულ სამყაროს გრძნობები ხლეჩს და
სულისკვეთება ეხლება მირაჟს.

თვალები მშველელს ამაოდ ეძებს,
სიძულვილისკენ იხრება მრწამსი;
თითქოს ედება ჯაჭვი სარეცელს
და სხეულს საყრდენს გრიგალი აცლის.

ულმობელ წუთებს მოსდევს განტვირთვა,
კაცი ადვილად ფარ-ხმალს არ დაყრის;
თუკი გონება ძლიერ გაცივდა
მიეწოდება სამსალა გახრწნის.

თუ შეაჩერებს კაენს ეროსი,
თუ სისხლი დარჩა თავის ადგილზე,
მოკვდავი ჭილყვავს აფრთხობს ჭოლღოკით
და ერკინება ყოფით საგიჟეთს.

* * *

რადგან არ ვიცით, სად, როდის, რთვით
გამოვიყენოთ შესაძლებლობა,
უგუნურობა ამოდო მომოს,
ხარკი ეძლევა უსარგებლობას.

საკუთრება და განკერძოება
მყარი საფუძვლით არ იფარგლება;
ის რაც დღეს იწვევს მედგარ მხნეობას,
ხვალ შეჩვენებად დაისახება.

ეჰ, ყოველივე რთულდება, რადგან
საგანთა არსში ჩაწვდომის მერე,
დანიშნულების დახშული სივრცე
გამოაგლინებს წყლულგან კერებს.

განაწესების გათავისებას
ხშირად უწერო დამდა ედება,
რადგან მოკვდავი ამოდო ცდილობს
შინაგანობის გადაკეთებას.

* * *

რაც რომ ცდუნებამ ოინი მიყო
მონანიებამ გააბათილა;
ჩანასახშივე უნდა გაგსრისოთ
უიმედობის მზარდი ბაცილა.

გამჭრიახობა ეს ის ძალაა,
რომელიც სულის ლაბირინთს კვეთავს;
ყოველდღიური ცხოვრების გარამს
ცრემლებს აპკურებს ღუმილის დედა.

უზენაესი რადგან არ ჩქარობს,
სრულყოფილება რომ მისცეს კაცთა,
სულში ადვილად მიტომ არ დარობს
და მოქმედება განზრახვას ასცდა.

დაუწერელი კანონის ძალა,
მოქმედებაში არის იღუმლად;
კეთილს ბოროტი აშკარად სძალავს,
სატანა ბოღმას ანთხევს ბითუმად.

* * *

აფარებია ნისლის პირბადე
თვალთახედვიდან მოწყვეტილ არეს.
შეცნობადობა მაშინ იმატებს,
როს სხივი უცხოდ შეაკრთობს თვალებს.

როცა სიცოცხლის ადაპტირებას,
ვეღარ დათრგუნავს სიკვდილის ღანდი,
უმწეოდ შობილ შთაბეჭდილებას
ჭეშმარიტების მარცვალი გაზრდის.

დახლართულია გზების საუფლო,
კვამლის ყვავილი შეერწყა ღრუბელს;
აუწევია წარბი ანგელოზს,
მთვარეს ვენერა მარაოს უქნევს.

ზებუნებრივი განცდის სიმები
გაუცხოებულ გარსში შეაღწევს;
გადაგვარებულ პინგვინის ფრთები,
ვერ უბრუნდება სახეს პირვანდელს.

* * *

რადგან ფესვები კვებავს თავთავეს,
 რადგან არსია განსჯის სათავე,
 სულს უხილავნი ძალნი მართავენ,
 გრძნობის დაძლევის ნებას არ გვრთავენ.

საგნების ფორმა აღარ მადელვებს
 არც არად მიღირს მათი თვისება,
 რადგან უბადლო იღუმალება,
 ჩემს სიმარტოვეს ესატყვისება.

აღარც კი ველი რამე სიახლეს,
 დაძლეულია ზერთული განცდა;
 წილადობილას ყური აგავლე,
 ცხოვრების დვრიტა ბალაგანს გასცდა.

დაოსებული გულის ფანცქალით
 შელახულია გრძნობის საზღვარი,
 უმძიმესია სულის საგზალი,
 თვალს ეჩხირება ზვარში ნაცარი.

* * *

როცა მოყვასთა ურთიერთობას,
 უანგარობის ამკობს ხელწერა,
 მაშინ შემთხვევა დანერგავს ნდობას,
 ყოფიერებას მაღლი ეძლევა;

მაგრამ ეს ისე იშვიათია,
 ისე მცირე ხნით გაიცისკრღვნებს,
 ვით ასხლეტილი ათინათი და
 ვით ცისარტყელას ფერთა სიობლე.

როცა ჭეშმარიტ აზრს ვერ მივაგნებთ
 ჭირს ჩანაფიქრის დროზე გამხელა;
 სიკეთეს როცა ახლავს სიავე,
 უმადურობა იმკის ნახელავს.

გულს მოდებული აღი უეცრად
 ფერფლად წაღეკავს მაცდურ სიამეს;
 კვლავ გვაცოდვილებს შური უმეცართ,
 კვლავ მიუწყვებით შარას ყიამეთს.

* * *

რცა შეყურებ ყოველ ცისმარე
ყალბი დიდების ყურმოჭრილ მონას,
ვფიქრობ, მოკვდავი თავს რად ვიწამებ,
რად არ გავიხდი გულს დროის სწორად.

რად არ დაგკრიფე ბაღში ვარდები
და არ მივართვი მაცდურ კეკლუცებს,
წუთით ხომ მაინც გავიხარებდი,
შევეცვლებოდი დაღლილ ბებუკეს.

ავივსებოდი თუკი ბარაქით,
გადმოვხედავდი ბრბოს მედიდურად;
ვერ მომხიბლავდა რამე არაკი,
გრძნობას ვმართავდი მექანიკურად;

მაგრამ ვაი, რომ არ შემიძლია
წუწკ დარაჯივით ხვრელში გაძრომა;
საკმეველის თასი ცხვირწინ მიდგია,
სანთლებით ხელში ვხვდები აღდგომას.

* * *

შეეწირება ქვესკნელის წიაღს
ჩაძირულ გემის ავლადიდება;
მთელიდან ნაწილს იბრუნებს მიწა,
უშნოდ გამცემის ჯიბე იცლება.

უსათნოესი ღვთიური განცდა
ააზანზარებს წუთით სამარხებს,
რადგანაც ზოგჯერ ზენარულ ნათქვამს
ხალხი ცხოვრებას მიუსადაგებს.

სული სამყაროს ბაქტერიაა,
მოკვდავი ტანჯულ წარსულს მისტირის;
იშვიათი და წმინდა ხვედრია
მამულის გამო – მაღლი სიკვდილის.

რადგან დროულად არ მეღირსება,
ღვთის სასუფეველის სრულად დანახვა,
გაუბრალოვდა ჩემი ღირსება,
დღევანდელიობა ცოცხლად დამმარხავს.

* * *

ზნეობის ერთ-ერთ სტიმულად
 გულახდილობას მივიჩნევ;
 პირადულობის განწირვა
 სწვდება გონების სიმწიფეს.

მობაღადე თუ დავცოცხეთ
 სიმართლე უნდა გაცხადდეს;
 სამარცხვინოა, – სამსხვერპლო
 რომ გავიხადეთ სახატედ.

ჯერ შავად არ შეთითხნილა
 საბოლოო განჩინება,
 შედეგიან დასჯის პროცესს
 საუკუნე დასჭირდება.

წინასწარ გამოვიტირე
 კეთილშობილი ზრახვანი,
 რადგან უფროსე გახშირდა
 სიტყვების ცალყობად კაკანი.

* * *

ჭეშმარიტების მარცვალი
ძალიან ძნელად დგოვდება;
დაებას ხელი მსახვრალი
ვინც სხვის ბარაქას მისწვდება.

რადგან მისტიურ სამყაროს
იდუმალება სჩვევია,
იქ გაბნეულნი ცთომილნი
ძნელადვე შეიმჩნევიან.

თუ მოჩვენების განსაზღვრა
წარმოისახა დილემად,
დაუდევრობა ცდუნებას
ადვილად შეეწირება.

თუ რამე გამოიკვეთა
სახვალთ და საერთო,
არ მოიდრუბლო მოყვასო,
არ მოიწამლო ჰაერო!

* * *

ოცნება სულის საზრდოა,
 გული გარანდავს ხვაშიადს...
 ზოგს აწყობილი ცხოვრება
 ხუხულასაგით დაშლია.

ბევრს არ ჰქონია არარა,
 უცებ დიდგაცი გამხდარა;
 დახვავებული ნუგბარი
 დაძველებულა, წამხდარა.

კაცი მხოლოდ მას მოიმკის
 რაც დაანათლა ბუნებამ;
 საშინელია დიდი ხნით
 მწარე სვე ბედის ყურება.

სოფელი ვის რას შეარჩენს,
 სიტკბოს სიმწარე წაღეკავს;
 მაღ-მაღე მოდის გრიალით

* * *

სიფრთხილვე სიბრძნის ერთ-ერთი
მთავარი ნიშანწყალია,
რადგან ამ ზეცისქვეშეთში
ვხედავთ უამრავ გალიას...

ზოგს რიკულები ამშვენებს,
ზოგს რკინის ხლართი არტყია;
ბევრს შუბლზე შიშის ნაოჭი
სვასტიკასავით ატყვია.

ზოგი თავს ლომად გვაჩვენებს,
ზოგს კურდღლის ტყავი აცვია;
ზოგი ხმამაღლა აბოდებს
თავისუფლების ქარტიას.

რთცა ცისფერი ეკრანი,
მოჩვენებითი მახეა,
სად ოქროს ვერძი ჩამაღეს,
სად ძაღლის თავი მარხია.

ადტკინებული სულები
შუბლს ცათამბრჯენებს ახლიან...
საყდარში მრევლი შეთხელდა,
ღორმა ჭილოფი დახია.

161

* * *

როცა სინდისის ქენჯნა
სირცხვილს ჩამოსწმენდს ლაქას,
დაწყებულია მაშინ
შემთხვევითობის განსჯა.

თუ გარდატეხის წამი
არ შეისუდრა შავად,
ცრემლმორეული თვალი
სიწრფელეს ველარ მაღავს.

გულადრენილი სხეული
თუ დააოკა სულმა,
მაშინ პარაკლისს იხდის
განუტეველი ურვა.

მარცხს და დიდებას შორის,
როცა მოძრაობს კაცი,

იგი ხშირ-ხშირად ასწევს
თავგანწირულთა სასმისს.

162

* * *

რადგან გადასწყვეტს საქმე
შეფერხებას ან წინსვლას,
უჩინმაჩინის ქული
დროის მოთხოვნად იქცა.

ვერ დაიტია მხრებმა
მოზღვავებული ნამჯა;
არ იუარა ზენამ
გამარჯვებულის დასჯა.

როგორ უკმეხად დამდევს
უკმარისობის ნავსი,
რადგან ღირსების მსახველს
მცირე მანძილით ავცდი.

უნდა გავუძლო დიდხანს
გაუცხოვების ვარამს,
რადგან ჭეშმარიტ მიზანს
სიბრძნე ბრჭყალებში მაღავეს.

163

* * *

დღეს ვინმეზე დაყრდნობა
განდა იშვიათობა...
სარკაზმული ქირქილით
დასნეულდა თაობა.

ბევრი დაეხეტება,
ცოტამ მოხნა ყამირი;
ზოგი ყურებს გვიჭედავს,
ბევრი უხმოდ ჩაივლის.

ისე გაშინაურდა
უიმედოდ დარჩენა,
საკეთებლის სიმძიმე
არ იძლევა არჩევანს.

განუსაზღვრელ ნაბიჯებს
ახლავს გრძნობის ფეთება;
უთანაგრძნო მოწყენას
ფერფლის გროვა ეღება.

164

* * *

უმოქმედობის მიმართ
თავშეკავება კმარა;
მოუხელთებელ აზრის
უსაზღვროება მზარავს.

რადგან აყონებს ჟამი
გოლგოთისაკენ წინსვლას,
გადაგდებული ჯვარი
გადაკეთდება ისრად.

ჩაშავებული ხევი
მიმოათეთრა სეტყვამ;
მზის ჰემისფერომ ორთქლის

შესანდობარი შესვა.

დამუხტულია გონი
ცვალებადობის განსჯით;
ადიზიანებს უჯრედს
ჭეშმარიტების ძარღვი.

165

* * *

ბედმა გაგიღიმა, ნუთუ გიღიმის ის,
რასაც ვერ მიუზღავ ვერასდროს მაგიერს...
მიმოზა დილის ცვარს ცრემლებად ღერის,
ციყვებმა ფოთლების ფარდები გასწიეს.

ვენდავ, ხის ძირას მუხლებზე
დამხობილ მწირს,
იგი ზურმუხტებს უბეში იყრის და თვლის;
თან ამბობს: „უფალო, ნეტავი რა ვცოდე,
ამ სუმის მნახველი ლამისა შევღონდე...”

შემნიშნა, გაფითრდა, გამოსცრა კანკალით:

„თქვენ ხომ არ დაკარგეთ ქონება ამგვარი?“
მივუბნე: „ნუ ჰყვედრი ამ ბედის ქარაშოტს,
აღბათ ეს წყალობა განგებამ განაგო;

გასწიე, ააგე სასახლე, კოშკები,
თღონდაც უქონელთ მიეცი გროშები...“
წამოდგა ხელები ზეცისკენ აღაპყრო;
ქვეშქვეშ ჩაიციინა ველურმა ყაყაჩომ.

166

* * *

შევესწარი შავი ვარდის აღსარებას,
შავ ლოყაზე ცრემლი სხივად დასცემია,
მას ტრამალზე აღარა სურს გაჩერება,
რადგან იგი აქ არავის ყვარებია.

ყვავილებთან მან საერთო ვერა ნახა,
რადგან ზღვარი ვერ წააღებო ფერთა ცვლის,
მის გაჩენას იგი ბედის წყრომად სახავს,
თავს ვერ ირთობს დღის
და ღამის სპექტაკლით.

ვერვის ანდობს თვის იშვიათ სამყაროს,
ვერ განავრცო შინაგანი კაშკაში;
არქაული სიმარტოვე რამ სძლიოს,
უნდა ჰპოვოს სანუკვარი დამქაში.

საწყაღს მგონი, გაენასკვა ფეხის ძარღვი
და ყავარჯნად ხელის თითებს
ფრთხილად გაწვდი;
რეს სახეზე მომეფერა იგი ღაწვით,
საუცხოოდ მაგრძნობინა ყნოსვის მადლი.

167

* * *

შევეყურებ ღრუბლების საოცარ აზვირთებას;
ვიღაცა იცინის, ვიღაცას ეტირება...
როდესაც სულიერი იწყებს განიფთებას,
სამყაროს მაგიური ბინდი ეფინება,

ამ ქვეყანაზე რა აღარ მიცდია,
სად აღარ ვიარე, ვინ აღარ მიმუნთლა...
ჭეშმარიტება გუზგუზა სივრცეა,
საიდანაც სიმართლის ფერფლს ვისრუტავთ.

რადგან ისევ ისერის ჭურვებს ბომბდამშენი,
გვერდი შენგრევია ტახტის შემოგარენს...
აწმყოს სისასტიკეს ტყუილად ვემალები,
რადგან მომავალი სამოსს შემომახევს.

რადგან ვერ გაიყო პური, უფუარი,
სისხლით სავსე თასებს
ხარბად გამოცლიან...
რადგან ამ ცხოვრების გზები სატყუარი,
შავი დამიწების თეთრი სამოსია.

168

* * *

რთგორ მათამაშებს გრძნობის ირონია,
რთგორ ჩაგვირკიტებ სტრიქონს განაწამებს...
მალე დემონები ქვევრებს გამოცლიან,
მათ ჩემს სიახლოვეს აღარ გავიკარებ.

რადგან გაუთელეს ღერო ქრიზანთემას,
რადგან თვალის სვეტი შავად შემიდებეს;
მათი შემწეობით თითქოს მიმართლებდა,
მაინც განკაცების მაღლი შევიფერე.

მაგრამ გამიჭირდა მათი დაფიქვება,
რადგან თავს მახსენებს რაღაც მონატრება;
რცა ყოჩივარდამ ყელი მოიღერა,
ისევ ავედევნე მაცდურ მოლანდებას.

რადგან ველარ ვუძლებ ჟამის შემოტევას
შიში გაათკეცდა, მუხლი მეკვეთება;
ფიქრში გაჩხერილი აზრი მენანება,
თუ არ დავიხსენი განცდას შეაკვდება.

169

* * *

ვერანაირ ფეხის ხმას ვერ აფეხები,
რადგან სევდის წიაღში ვარ ჩაფლული;
გულს მიწვრილებს მოზარეთა ჰანგები,
რეგორ უღვთოდ დაისეტყვა მამული.

ეს რა ჩირქი მოსცხებია გარემოს,
გულკანივით გესლს რომ
აფრქვევს ურჩხული,

ღამისაა ბრბოს თვალები დაეცოს,
ღამისაა დღე ჩაქოლონ უკუნით.

როცა ცრემლის იისფერი ნაკადი,
შეერევა დამანგრეველ ტალღებს,
ვერ მახარებს მაშინ ძველი ზღაპარი
და ხვაშიადს გული ძნელად ამხელს.

მარადისობა ჯაჭვის პერანგს იცვამს,
სული უსასრულ განედზე გავიდა...
ახვიდე დიდების მწვერვალზე ნიშნავს –
გადმოვარდე საკუთარი თავიდან.

170

* * *

კარგა ხანია რაც არ მინახავს
მდინარის პირას მყოფი ხიზანი;
მან იქ კარავი შეაკოწიწა,
ცხოვრებას უმზერს ვით გულთმისანი.

უგანა მსუსხავს ბედის სიმუხთლეს,
სრულად შეეწყო წილხვედრ ხელსაქმეს;
როცა მივდივარ ყოფით მწუხარე,
ის მასპინძლობას მიწევს შესაფერს.

ყველაზე უფრო მასთან მწაღია,
საჭირობოროტო საკითხზე ბჭობა,
რადგან ბოლო დროს იგი შეერწყა
შემგუებლობის იშვიათ ფორმას.

ის ეუფლება არარაობის
არად ჩამგდების მძლე ჰარმონიას...
თვალთ უნილაგ ეთერის ქროლვა
თრგუნავს რუს ღრუბლად ქცეულ გოლიათს.

ის იმნაირად გარდაისახა,
ვით ცისარტყელად შუადღის მირაჟი...
აწმყომ წარსულის შავი ფილთაქვა
გადაისროლა ნაგვის გვირაბში.

171

* * *

მოუზომავი ვნებათა დელვა
აშლის სულიერ განწყობილებას,
რაც ზოგჯერ იწვევს უეცარ ელდას,
ან ურვა დუმილს ემორჩილება.

ნუ დაიჩემებს ნურვინ ამ ქვეყნად,

რამ ის თავის თავს სრულად განაგებს;
წარმოსახვათა წარმოჩინება
გონის უჯრედებს უცვლის სანახებს.

გაძარცულია ვნების სალარო,
გაუფერულდა ხიბლი ცთომილთა,
თავი შეგნებით უნდა დავხარო,
რადგან წარსულში ხედვა მომინდა.

რადგან ყვავილთა მიზიდულობა
ააშკარავებს გულის ხვაშიადს,
სხივმოღაღანე დილის მერცხლები
ააფერადებს სივრცის აშრიალს.

172

* * *

ისეთ მცირე ერს, რეგორიც ჩვენ ვართ
ღუპავს ქიშპი და ღუპავს დალატი;
პირველობისთვის ბრძოლის მანია,
ბევრ სასიცოცხლო ძარღვებს გადაჭრის.

პირდია ურჩხულს რედესაც ვხედავთ,
რამ განვერიდოთ მას, – კი არ ვცდილობთ,

არამედ საკვებს მივაწვდით მყისვე,
ჩაყლაპვის შიში რომ ავიცილოთ...

ვინც ჩაჭურენია ყოფის სადავეს,
იმიტომ ცდილობს იგი მოხვეჭას,
რადგან არა აქვს იმედი ხვალის,
არ იცის, როდის თუ რა მოხდება.

გაყურსულია დაბალი ფენა,
დახარბებია მასა ლუკმა პურს;
უშინაარსო მომავლის ცქერა,
შთამომავლობას გახდის უმადურს.

ამიტომ დიდხანს გადაიდება
ფასდაუდებელ ტილოთა შექმნა;
გამორჩეული სახეცვლილება
გენიოსების სარდაფებს შერჩათ.

* * *

ესტატს შეგირდი თილისმას ჰპარავს,
ისეთ თილისმას რაც არ ჩანს თვალით.
უანგარო რომ რამეს დაჰკარგავს,
არ შეფოთავს მზერას მიაპყრობს არილს.

ვინ ისმენს ქვეყნის ურგას, გოდებას,
ვის აქვს გახსნილი იარის დარდი;
სამარადისოდ იგი ცხონდება,
კურთხეულია ვინც ღვთიურ მადლით.

ვინც ხმას არ უწყობს მტარვალთა ღირას,
არ შეუშინდა ჯალათის რისხვას;
ვინც სასიკეთოდ თავი გასწირა,
ვისიც სიკვდილი სიცოცხლედ იშვა.

ვინაც უღელი ისე ატარა,
არ გადააწვა მხრებზე უპოვართ;
ვინაც რომ ჯილაგს ოქრო კი არა, –
მძლავრი მამული მწედ დაუტოვა.

* * *

ცუდის ზმანება ავის მაცნეა,
თითქოს ბლადა წუხელ პილატე;
ზოგჯერ სიმკაცრის იმიტაცია
უხერხულობის ზღვართან მიმაგდებს.

ეჰ, სიყვარული საუბედუროდ
გულზვიადობის ტყვედ თუ ითვლება,
თუ შინაგანად ვარ სარკაზმული,
იმიტომ შეძძრა ასე ფიქრებმა.

იდუმალებამ ამაცახცახა,
ჩამოიღვენთა ჭუჭყის ლაქები;
თუ არნილულის ხილვა გაცხადდა –
მტვერით შობილი ფერფლად ჩავქრები.

დაისმა ზარი ააწკარუნა,
თვალდაჭყეტილი ავიბარგები;
სივრცეში უკვე გადახარშულან
დაღდაღებული ბაირადები.

175

* * *

საკუთრება საყრდენია კაცის;
ეჰ, რამდენი ოფლი დათხეულა,
გაჭირვება აღმძვრელია მადის,
გაიელვა ეშმას ორეულმა...

გაიელვა და დატოვა გულში
არქონების უსაშველო რისხვა.

ხეში მატლებს მოძრაობა უჭირთ
ძნელად ღრღნიან საარსებო მისხალს.

რადგან ხორცის მშობელია მიწა,
რადგან სული ეშურება ცისკენ,
უნდა შევძლო იმ სამანთან მისვლა,
სადაც ელვა განსასჯელად მიწვევს.

* * *

უნუგეშობამ დახრა ნერვები,
არ ვიცი ვის რა პასუხი გავცე,
ფეხქვეშ ვერავის ვერ გავეგები,
თუგინდ ცის თაღი დამემხოს თავზე.

176

* * *

ნიჭი გარჯის ნაყოფს შემეცნებად აქცევს;
შთაგონება ქარგავს საუკუნის სახეს.

გაიძარცვა მამული, გავერანდა მიწა,
გველეშაპი ამ ღროს არხეინად იწვა...

ო, ეს დემონები, როგორ მშვიდად დაჰქრიან,
ბოროტება ცხოვრების მსუქანი მატლია.

* * *

ჩამსხვრევია სარკმელი
წუთისოფლის გალიას;
სიბრძნე კაცის ზნეობის და მეობის ფარია.

რადგან არ მწყალობს განგება ჭირს
უხიფათოდ გაძლება,
ვინც კი სიმწარე მაგემა,
ღრმე გაიხადა სახედნად.

ვინც კი მოკეთე მეგონა,
როს საქმე საქმეზე მიდგა,
ის თანაგრძნობის მაგივრად
დასანახავად ვერ მიტანს.

* * *

როცა სხეული ფითრდება
სული იწყებს გაცხარებას,

ერთიმეორის განტვირთვით
ერთგულება გაცხადდება.

მაგრამ მაინც არ მგონია,
რომ ეს ორი ფენომენი,
ერთად ისე მოქმედებდნენ
როგორც რიგი და ნომერი.

თანაც ვიცი, ვერ შევალწევ
მათ იდუმალ საუფლოში,
ერთს სანდალი ჩაუცვია,
მეორეს კი ოქროს ქოში.

იდეალურ შეთანხმებას
ნაყოფს მათგან ვერ ვიხილავ, –
გარკვეულ დროს თანამდგომნი
ერთმანეთის ჩრდილებს ჩრდილავს.

* * *

პირობა თუ ირღვევა,
მაშინ ყალბი აზრები
დაიფრქვევა სიტყვებად.

მაშინ როცა ბაგედან
შხამი გადმოიცრება,
ცხადის განზომილება
მოგვედება სიზმრებად.

აივსება მამული
დამთხვეული ჩაფრებით,
უგზო-უკვლოდ ვივლი და
უდროს დროს ჩაქრები.

თღონდ სანამ ვიქნები
ფიქრით მაინც ვიომებ,
გაუხეშდნენ რიტმები,
უნდა ვეძმო დიოგენს.

* * *

გული აღმურით სავსეა,
დრო მატერიის არსია...

ამ ობოლ ჭიამაიას
პერანგიც კი არ აცვია.

რადგან ვეღარ ვეღირსე
სულის გასათუთებას,
სასმისს ეშმა შემივსებს,
რისხვა დასაბუთდება.

ჩამითრია რადგანაც
უშრეტ წყაროს დინებამ,
შეშლილ სახით ყიალი
ადარ მეთაკილება.

მიუგნებელ სიტყვების
შინაგანი განგაშით,
სული ისე მძიმდება,
ვით ვირს ტვირთი ტალახში.

თუკი არის მთლიანი
რაც ორიდან ერთია,
თუ სიბრძნეა მარადი,
პოეზია ღმერთია.

* * *

ნაგვემი თავის გაბრუება რადგან მეწადა,
სახელდახელოდ მოვიძიე ღვინის ხელადა;

ვიბახუსე და ვეპოტინე აზრის გასაღებს,
ქვეცნობიერის მოციქული ვსახე სახატედ.

სულ თავდაყირა დავაყენე ავი სულები,
აზრთა განმრიგეს უთავბოლოდ
ვედიდგულები.

შუალამისას შემახსენა თავი შაკიკმა
და გულსაკლავად ის წყეული
ჭოტიც აკივლდა.

გამთენიისას თავს დამატყდა შლეგი ზმანება,
თითქოს საყდარი დაინგრაო
მამცნო ზარებმა,
ვიწექი თავქვე ნანგრევებში მიუსაფარი,
სულს მიფერფლავდა მოსარკული
ზეცის ლამპარი.

დაფეთებულმა გავიღვიძე,
თავს ზევით ვერ ვწევ,
უზარმაზარი ლოდი მაწევს
თითქოსდა მხრებზე;
გონებას მიმღვრევს ქაოსური,
მცდარი აზრები,
აღბათ კარგა ხანს ამ დონეზე
აღარ დავთვრები.

* * *

რა გამაჩერებს მშვიდად
საჯიხვეების მზვერავს,
რა დამაწყნარებს მაშინ,

როცა მეწყერი შხუის;
უსაფრთხოების ნიშანს
ვერ მივაკვლიეთ ჯერაც,
რადგან სამყაროს გულში შეღწეულია შური.

რადგან საზღვარი არ აქვს
კარაბინების გრიალს,
ცხოველმა შიშის საუფლოს
სირბილით ისე სძლია,
რომ უბოხოქრეს ტალღებს მსხვერპლი
უფსკრულში მიაქვს;
ბერები ნარჩენ ნამჯას
კვლავ უნიათოდ სცრიან.

ბრბო გასასტიკდა, მალე
გადითქარუნებს ტრამალს,
დააძაბუნებს სხეულს ამბოხებული ვნება.
აწმყო უნიღბო სახეს
საგულდაგულოდ მაღავს,
ცოტა შერჩება სულეთს,
ბევრი უკვალოდ ქრება.

შემოჩენილი თვალთმაქცები უკვე მიდიან,
ამაღამ ღრუბლებს შევუკვეთავ
ქარის ხომალდებს;
თუ ხასიათში უმთავრესი გულის სიმია, —
სულიერებას მრწამსი
ძნელად განაზოგადებს.

ლურჯი ცის თაღი,
მაჩვი აქორრილ ყანის ღობეს ეჩხიკინება,
ეპოტინება ეკლის ფოთლებს სამგლე თიკანი,
ბარე სამას წელს არ მოიშლის
ყვავი გინებას.

ქედს არ მოიხრის ზამთრის შიშით
ჯმუხი ბერმუნა;
დაღად დააჩნდა საუკუნეს ჟამი ცდუნების.
ჭეშმარიტებამ სათნოება გადმოაშუქა;
ავსებუღია სასაფლაო ბებერ მდგმურებით.

* * *

რადგან კოსმიურ ლაბირინთებს
ისე შევეყურებ,
ვით ქინძისთავი ჩაეყლაპოს
პალტოს საყელოს,
თითქოს მთვარეზე დაუდგია
ფეხი ჰერკულესს,
დრთა, იესომ ზეციური რაში გახედნოს.

დრთა შორიდან მივანიშო ორეულს ჩემსას,
რომელიც მგონი აედევნა საშიშ კომეტას,
უცხო პლანეტელს დაელოდოს
ჯადოსნურ ხესთან
და მზის ალმურში გადაადნოს
ქვრივის მონეტა.

* * *

ცრუ მეცნიერი ყურს დაადებს
მარჩენალ მიწას
და თითქოს ესმის ქვესკნელეთის აურზაური;
კბილებში გასცრა თვალთმაქცობამ
ლაციცა სიტყვა,
მიმზიდველია შთაგონება ვერ საცნაური.

დღეს კიდევ ერთხელ გადავფურცლე
ჩემი ფსალმუნი,
წითელი ხაზი მიმოვაფლე შავ-შავ წეტილებს.
ნიმფებმა გარეთ გამიტყუეს
ეჟენის ჟრაჟუნით,
სამყაროს ფრთების ნაპრალებში
გამოვეჩხირე.

ქარმა ადვილად მომახვია თავზე ნისლები,
სიჩქარის ძალის ამბოხებას ვუსასტიკდები,
არ მასვენებენ ქაოსიდან შეძახილები,
მარადიული ნათლის წყაროს
კვესავს წინწკლები.

ვერა და ვერა, ვერ შეეწყო თვალი უკუნეთს,
ღანდების ფერებს ამიტომაც
ვეღარ ვასხვავებ,
სიკვდილის ეტლი მისტერიას მოაგუგუნებს,
გალაკტიონის მესაფლავე დამასაფლავებს.

* * *

მაცდური ბიძგი დასაბამიდან
წარმმართველ ძალად წარმოისახა,
რაც ასულდგმულებს კაცობრიობას
და ქვეცნობიერს შეიქმს მისაბაძს.

მინდა, რომ წმინდა გონის უჯრედი
გადაენერგოს ცოდვილ ათასებს...
და უხილავი სიბრძნის შურდული
შეუვალ ციხის თაღებს გადასწვდეს.

თუ არ მოაკლდა ღვთიური მადლი
ოცნებით ნაკვებ ზეშთაგონებას,
დაიხვეწება როდესაც მრწამსი,
სული ხორცს აღარ დაემონება.

* * *

რადგან საჩოთირო მღელვარება
ისევ მომანატრებს სიმარტოვეს,
უცხო ანგელოზის შეყვარებას
თითქმის ათწლეულასაც მოვანდომებ.

გებრძვი სინანულის გაელვებას,
რადგან განვერიდე ტირანიას;
მაფრთხობს მოჩვენების შეჩვენება,
ჰიპოთეზა სულის სპირალია.

* * *

ვერ ჩამოქნის უგუნური წმინდა სანთელს,
შორს ვერ წავა მოთარეშე ბეხრეკ რაშით;
გასაჭირი ვერ წაახდენს მაშინ ქართველს,
ღირსებას რომ თავის ღრობე დავდოთ ფასი.

მოკვდავთ წინსვლას როს განაგებს უნიჭობა,
გრძნობის ტალღებს მოსიპული გზა ეთმობა;
ჭირთა თმენა ხელს უმართავს
სულის წრთობას,
ჭირს მოყვასის ძირფესვიან გამოცნობა.

* * *

თუ ყოველივე წარმავალი არის სულერთი,
მაინც არ ვიცით, რისთვისღა ვწვალობთ;
მიუსაფარი, მიგდებული რჩება სულეთი,
რომელსაც ზოგჯერ დემონიც სწყალობს.

ღრუბლის ფთილებით დახუნძლული
ზეცა გაკერპდა,
სისხლი ამემღვრა, წნევამ ამიწია;
ძალაუფლების ცნობიერებაში
ღრმად ჩახედვა,
მარცხიან ძალადობის საწყისია.

* * *

რადგან შთაგონებამ მწვერვალს მიაღწია,
რადგან ვეუფლები ღვთიურ შემეცნებას,
რადგან სიყვარული სუნთქვად მიმაჩნია,
მრწამსი არასოდეს აღარ შემეცვლება;

რადგან სიცოცხლესთან ვრჩები წილნაყარი,
რადგან ბოროტება ვეღარ მანადგურებს,
რადგან თვალწინ დგანან დიდი წინაპარნი,
რადგან შემოქმედთან მარად ვიმსახურებ;

რადგან უსასრულო სივრცეს ვეუფლებით,
წალკოტს გავაშენებთ ქვეყნის კიდით-კიდევ;
აღარ შეგვაშფოთებს გმინვა შეუძლებლის,
რადგან ძმობის დროშას ცაზე გამოვკიდებთ.

* * *

ძაღლუმადურად ვერვები
ჭმუნვას და უხერხულობას;
მრწამსი შეხედულებების
თვითდაჯერებულობაა.

* * *

იმ სამყაროში ხდება გადასვლა
 იღუმალებას მზე რომ გადაჰკრავს.
 განსაცვიფრებელ ენამზეობას
 საყოველთაო უხმობს დღეობა.

ოდესმე მარგებს მე ის გამოცდა,
 თუ შესაშური რამე წამომცდა,
 ვიცი, სრულყოფა არ მეღირსება,
 რადგან ნამგლები ვსახე ისრებად.

დაუდევრობა ღრღნის სიჩაუქეს,
 გული ძარღვების თასმებს აუშვებს;
 ოჯახი ეს ის ქარტეხილია,
 პირადობა რომ დასეტყვილია.

* * *

საოცნებოს და საჭირბოროტოს
 რა გამოუღევს ადამის მოდგმას;
 წამხედურობის ძალა ბობოქრობს,
 იშვიათია საცდურის გმობა.

* * *

ამ მადლიანი თიხის ფიალით,
უნდა დავლოცო კაცი-კაცური,
ის განირჩევა ბედის ტრიალით,
მას ვერ ამჩატებს ვნება მაცლური.

მას ამუნრუჭებს ნიჭი გრძნეული,
მედიდურობის გვირგვინს არ ეძებს,
შორიდან უმზერს გარინდებული,
მედროვეების მრუდე განედებს.

სიკეთის მარცვალს თესავს გარშემო,
კმაყოფილდება თავად მცირედით,
მან მომავალი უნდა აშენოს,
მას შეიყვარებს ხალხი მიღეთის;

ეჰ, მაგრამ ბევრჯერ წაიფორხილებს,
ანაღვლიანებს მეღანქოლია,
ის მაინც დასწყვეტს ბოლოს ბორკილებს,
დაემსგავსება სულით გოლიათს.

შეტრიალდება ჟამი ტიალი,
ავაბრდღვიალებთ ბნელეთს ნათურით,
ზედაშით სავსე ძველი ფიალით,
უნდა დავლოცო კაცი კაცური.

* * *

არ მწამს წყალობა აღზევებულის;
აკვალთანებს გრძნობები ცოდვებს.
ხშირად ვყოფილვარ გაოგნებული,
მონად ქცეული კი არასოდეს.

რადგან ამ თახსირ დღევანდელობას,
ვერ გავუსწორე თვალი ადვილად,
ეს მიწიური უსაშველობა
დაუძლეველობის ფარგლებს გასცილდა.

რაც უფრო ღრმად მესხიერება
და წარმოსახვის განსჯის უნარი,
გამოცდილების ზესთაზეობა
რჩება მყარი და გაუხუნარი.

რაც უფრო მხიბლავს სიმრავლე ფერთა,
მიადვილდება სიახლის ძერწვა;
რაც უფრო ახლოს მივდივარ ღმერთთან –
ნაბიჯს თამამად რატომღაც ვერ ვდგამ.

* * *

როცა ხელს აძლევს ძალმომრეობას
განუკითხავი აყალ-მაყალი,
დაძლეულია მასის მხნეობა,
გაყურსულია ზეცის თავანი.

როცა ატყვევებს ბრბოს გამიზნული
მონღენებითი წესრიგის ხიბლი,
არ დააყოვნებს ძილისპირული,
მისანი ახალ ცდომილებს ითვლის.

* * *

თავისუფლებას შენატრის
ბუმბერაზიც და პატარაც,
არადა მოკვდავს ამხნეებს
დავიდარაბის ატანა.

რადგან ვერასდროს გავხდები
მამააბრამის ბატკანი,
კუბოს კარამდე გამყვება

ნაცოდვილარი საგზალი.

192

* * *

ოხრად დარჩება მოკვდავს
ის დამარხული განძი,
თუ შეჭირვებულ მოყვასს
კუთვნილსაც აღარ აწვდის.

ჩამიქნევია ხელი
უმადურობის გამო;
ბღილმა დაცხრილა ძველი
განზომილების თარო.

თუ დაეკურთხა მიწას
განუსაზღვრელი ხიბლი,
უსაფრთხოების ქნარი
ხმას სასიკეთოდ იცვლის.

* * *

უმეცრება მოკვდავთა
მოარული სენია.

სიბოროტე მოზღვაავდა,
ძლივსლა ბჟუტავს კერია.

193

* * *

როცა გაჭირდება ყოფის შეგუება,
კაცი განსაცდელებს აღარ ეპუება.

როცა საფრთხეა და როცა ღალატია,
ზომიერება სიმშვიდის გარანტია.

ზოგჯერ უხიაგი გზების ლაბირინთებს,
ჩემდა უნებურად მყისვე ავითვისებ.

ხან კი კუს ნაბიჯი ისე ხანგრძლივდება,
ვერსად გავექეცი შურს და გაწბილებას.

ცოდვა განუსჯელი სანამ იტრიალებს,
გაფრთხილების ქნარს ბჟუტავს სილიადე.

ცაზე განზე გამდგარ ვარსკვლავს ეღიმება,
უკვე თენდება და მე კი მეძინება.

* * *

ეჰ, რა რიგ ცვლის და გონებას უმღვრევს
კაცს მიწიერი ცხოვრების არსი,
ზოგს სიღარიბე მხნეობას მატებს,
ზოგს კი სიმდიდრე არაქათს აცლის.

194

* * *

ვერც რა ძალა, ვერც რა ურვა,
ვერც გამაქრობს გულმღუღარეს,
რადგან მამულს ჩემი სუნთქვა
საკენკივით დავუყარე...

რადგან მისი შუბლი მეწვის,
რადგან ჟამი კვლავაც შლეგობს,
ლამის გაწყდეს ხიდი ბეწვის,
ლამის ხრამში გადავიჩეხო...

საავკარგო საგალობელს
ამოგიფრენტო ზენა ქარი...
და შერისხულ მახარობლის
გადარჩენის დაუკარით.

კვლავ ავტეხავ კორიანტელს
საეჭვოს და სათაკილოს,
იქნებ ქარის შემოტევამ
სასაკლავს გამაცილოს.

* * *

ჩემი სუნთქვის ნატამალი
შეეხიზნა ხის კენწეროს;
დასასრულის დასაწყისი
სისხლით უნდა დაიწეროს.

ღმერთმა ნუ ქნას საქართველო,
რომ დაიყოს ნაწილებად,
თორემ კაცი გულუშიშრად
ღიხსაც კი ვერ გასცილდება.

* * *

ერთი მითხარით, დასაბამიდან
ვინ არ დამარცხდა როცა იომა?...
თვით ბაბილონი როგორ დანაცრდა,
მაინც არ ცხრება კაცობრიობა.

პირველობისთვის სწრაფვის სურვილი,

ადარ ასვენებს დიდს თუ პატარას;
არ გასკდეს გული საპნის ბუშტივით,
არ დაერჩეთ ისევ ჯოხის ამარა.

196

* * *

აღისფერ ტახტზე დაჯდა სატანა
და უხმო თავის ქვეშევრდომ ჭინკებს;
ღუმიღმა წუთი არც კი გასტანა,
დემონი ცოდვის განხილვას იწყებს:

„როცა შევსუდრეთ შავად გარემო,
გავუწყალწყალეთ ტვინი რჩეულებს;
კაცს თავის ხელით მახე დაეგო,
ის თავის გამყვლეფს ირჩევს მეურვედ.

ჩვენები იცავს კოშკის ქონგურებს,
თვალებს აჭრელებს ყალბი ღოზუნგი;
გაიძვერებს და სამტროდ მოსულებს
გათიშულობის ძალით მოვუვლით.

მაგრამ თუ საქმე გაჭირდა ძალზე
და ჩაგვივარდა კოვზი ნაცარში,
თუ ღვთისნიერი დასკუპდა სკამზე,
არ გამოდგება ხერხი ნაცადი.

მაშინ კი, უნდა ვცვალოთ რთლები,
ვაქოთ, ვადიდოთ მტერი მოსისხლე,
სიკეთე უნდა ვთესოთ ღრთებით
და საბოლოო თამაშს მოვიგებთ...”

197

* * *

ღმერთმა რაც მოგვცა თუკი წაგვგვარა,
არ აეწყობა საქმე ამგვარად...
რადგან ქვეყანა ასე წაირყვნა
საძებარია ყველგან კაი ყმა.

თუკი კაენი ისევ კაენობს,
რის მაქნისია მაშინ გაერთ?...
აწ კიდობანი ველარ გვიშველის,
აინშტაინი გარბის შიშველი.

* * *

ღამეჩვია რადგან მარცხი,
თავს სიმშვიდეს აღარ ვაცლი;
ლუკმა ყელზე დამადგება,

თუ არ ვჭედე გამარჯვება.

რასაც ვიმი სიმწრის ფასად
გაიზრდება ერთი ასად;
რაც რომ თავად მეძალება
არ ღირს სიტყვის შეძახებად.

198

* * *

საშინელია ღატაკის ხვედრი,
განსაკუთრებით სიგლახის ფონზე;
გზააბნეული, ძვალტყავა მწირი
უახლოვდება გიზგიზა თონეს.

როცა მას რამეს შესთავაზებენ
ცალკობად გამოსცრის შიშნარევ ღიმილს,
დემონიური კვერთხი აფეთებს,
თვალებს უჭრელებს ცთომილის ქიმი.

როცა მითქვამს სულს უპოვარი
უნერხულობის ზღვარს მიაღება,
იდუმლად ხვდება უკვე დრო არის,
რომ წასავლელად განაწყოს ნება...

ერთხელ კი ერთმა მცოდნე ვექილმა,

მას შესთავაზა თვისთან დარჩენა,
მან იუარა, თანაც ეწყინა,
რადგან არ დართო ნება გამჩენმა.

199

* * *

ახირებული გუნება
უახლოვდება ცდუნებას.
თრაზროვანი აზრებით
გაცვდა იმედი გაძლების.

თუ არ შეგჩია მიწის მადლი
ქარაშოტი საყრდენს გაცლის.
თუ ყვავილებს არ კრეფ ნაზად
სათნოება კარებს რაზავს.

ვარამს კბილი აუღესავს,
დროს განწყობა დაუგეშავს.
უშედეგო გაბრძოლება
ეწირება დაბრკოლებას.

* * *

მარადისი არ იქნება
სულიერი წვა და დაგვა,
თუ ღვთაებრივ გარინდებას
განცვიფრებაც თან არ ახლავს.

200

* * *

გონება ისე დადინჯდა
გაეყო სულის საჯიჯგნავს,
არადა, გული ოხერი
მოტრფიალეთა მოღხენის.

რადგან სმენა დამიხშო
შეკივლების შეგრძნებამ,
თვალეებღია ბრმადყოფილს
არაქათი მეცლება.

კიდევ დიდხანს გაგუბელი
უსამართლო ზეწოლას,
არ დარჩება დაუსჯელი
ვინაც მწარედ შესცოდა.

რადგან გულმა მიყო რეჩი,
ღირდა თავის შეწახება;
აწმყო წარსულს ისე ჰყვედრის,
მომავალი მემწუთხება.

201

* * *

საქვარიანოს ციხის ნანგრევთან
ამოსჩქეფს ღალად წყარო უშრეტი...
განსვენილ სხეულს ბურნა ეხვევა,
სამყაროს ერთვის სულის უჯრედი.

ამ ჰემისფეროს დახუთულ გარსში
ღანდთა ღაციცის დასაყრდენს ვეძებ...
ჭიხვინებს რაღაც, ვითარცა რაში,
ნაცნობი ჩონჩხი შემოდგა სერზე.

აქ, მარადიულ ცივ სამყოფელში
ვერ შევხვდი სულებს თანაზიართა,
ყველას თავისი სიმძიმე აწევს,
თავისთვის ჩიბავს ყველა იაღქანს.

მძაფრი განცდებით ლანდმოფარფატეს
 მფრინავი თეფშის ქროლვა ჩამესმა,
 მომიახლოვდა რომელიც მყისვე,
 მინოსი მიხმობს უზენაესთან.

202

ს ა რ ჩ ე ვ ი

ვით შევძლო.....	3
საწუთრო.....	4
სადა ხარ.....	5
მორჩილი ლაშქარი.....	6
ფარფაშებს ბურუსი.....	7
ქარიშხლის ნაჭდევი.....	8
წარსულის სხივი.....	9
ბ ა ლ ა გ ა ნ ი.....	10
პ ა რ ტ ა ხ ი	24
ნ ა ი რ – ნ ა ი რ ი	
მიტოვებული ტაძარი.....	39
ღირსების მადლი.....	40
გაუყვა ბილიკს.....	41
იაღ-ციაღა.....	41
ბნელში მიყვები.....	42
* * * ჭირვეულია.....	42
ცრემლები.....	43
დრომ მოიტანა.....	43
არსებობის წილად.....	44
* * * სიზმარეული.....	44
არჩევანი.....	45

მიყვები ხომალდს.....	47
წვიმის მონატრება.....	48
მოლოდინი.....	49
* * * რაცა სურვილი.....	49
ისევ აბოგინდა.....	50
მას გაურბიან.....	50
სურათი.....	51
უნებო სახე.....	52
უტყვი მსაჯული.....	52
ტრამალები.....	53
გაორება.....	53
მიწის ბღავილი.....	54
ბეწვის ხიდზე.....	55
ბორგავს სამყარო.....	55
მოარული.....	56
* * * ცივ სანაპიროს.....	56
ფაფუკი ნისლები.....	57
* * * გადამიცურდა.....	57
წალკოტის მიღმა.....	58
უიარაღოდ.....	58
მარადიული ტკივილი.....	59
* * * სულის საწყაოს.....	59
ამბიონზე.....	60
გარდასახვა.....	61
* * * ღვარცოფის ლაფი.....	61
შენგან ნაწყენი.....	62
დედაბუნება.....	62
არ ამართლებს.....	63
* * * შორს.....	63
მაზანდა.....	64
ბევრი შესცოდეს.....	64
გზის გასაყარი.....	65
ნატვრა.....	66
ვერ ავიცდინე.....	66
ავის გადამკიდე.....	67
* * * ავჩქარდი.....	67
წყვილი.....	68

სანამ გაფუძლებ.....	69
დე აგვენილოს.....	70
დამფრთხალი ბინდი.....	70
უგზობა.....	71
ბეჩავი თავი.....	72
* * * მთვარე.....	72
ჯერაც არ ვიცი.....	73
* * * ეჰ, ფარატინა.....	73
ვერ მოვიხელთე.....	74
გულგატეხილი.....	74
შუქის მარმაშები.....	75
ახლილი ფარდა.....	76
* * * ამ წუთისოფლის.....	76
მორკალული მთვარე.....	77
მკრთალი მთიები.....	78
შეერთა საღამო.....	78
ნაცნობ-უცნობი	79
* * * მასებს ათრობს.....	79
ჩუმად მიეთ-მოეთ.....	80
ყინვის ანარეკლი.....	81
ღობის გადაღმა.....	81
რაც რომ.....	82
ხსოვნის დაგლით.....	83
ბრმა სამყარო.....	84
ჩემი ხვედრი.....	85
სნეული ვნება.....	86
შეხვედრა.....	87
რთული ეპოქა.....	88
განსაცდელის გასაძლისი.....	89
შეხვედრათა სიშორე.....	90
როდემდე.....	91
ცხოვრება.....	92
მწარე განაჩენი.....	93
ნისლის ფარდები.....	94
სახელი.....	95
პეპელა.....	96
გულმაძღარი ზარნაშო.....	97
ჩხავილის ექო.....	98

ჟიმედობა.....	99
შემოდამება.....	99
ობლის აკვანი.....	100
სიტყვა და საქმე.....	101
ისევ ლოდინი.....	102
თინბაზობა.....	103
მოსარკული ბილიკი.....	103
სხვა ვერაგინ.....	104
თმი დამთავრდა.....	105
ობობას ქსელი.....	106
სინანულის ბჭე.....	107
არ ვაპირებ.....	108
ისევ მოისმის.....	109
მყარი საყრდენი.....	110
რაც უნდა მოხდეს.....	110
წიქარა.....	111
მადლი.....	112
უკაცრიელი.....	113
მიჰქრის კარეტა.....	114
ტვირთი.....	115
დაძლევა.....	116
ბრძოლა წავაგეთ.....	117
ნდობა.....	118
ბონდის ხიდი.....	119
მიზანი.....	120
* * * დღეის.....	120
მიდი მოვდივარ.....	121
მძიმე უღელი.....	122
ბაქტერია.....	123
ვინც მოგვკლავს.....	124
მარტობა.....	125
დასჯა.....	126
ღვთიური მადლით.....	126
ცხოვრების დვრიტა.....	127
სასაფლაოზე.....	128
მოსისხლენი.....	129
სუფთა სული.....	130
ხონჩა.....	131

ბარტყი.....	131
ჯიხვი ქარაფზე.....	132
რადგან თვით.....	132
ს ა რ ე ვ ე ლ ა.....	133
ხ ი ზ ა ნ ი	
* * * რადგან გამეფდა.....	145
* * * დიდი ტკივილის.....	146
* * * რასაც ვხედავ.....	147
* * * ცთომილთა ხილვამ.....	148
* * * უზნეობასთან.....	149
* * * რადგან არ ვიცით.....	150
* * * რაც რომ ცდუნებამ.....	151
* * * აფარებია.....	152
* * * რადგან ფესვები.....	153
* * * როცა მოყვასთა.....	154
* * * აღგზნებულ.....	155
* * * როცა შევყურებ.....	156
* * * შეეწირება.....	157
* * * ზნეობის.....	158
* * * ჭშმარიტების.....	159
* * * ოცნება.....	160
* * * სიფრთხილე.....	161
* * * როცა სინდისის.....	162
* * * რადგან გადასწყვეტს.....	163
* * * დღეს ვინმეზე.....	164
* * * უმოქმედობის.....	165
* * * ბედმა გაგიღიმა.....	166
* * * შევესწარი.....	167
* * * შევყურებ.....	168
* * * როგორ მათამაშებს.....	169
* * * ვერანაირ.....	170
* * * კარგა ხანია.....	171
* * * მოუზომავი.....	172
* * * ისეთ მცირე ერს.....	173
* * * ოსტატს.....	174
* * * ცუდის ზმანება.....	175
* * * საკუთრება.....	176
* * * უნუგეშობამ.....	176

* * *	ნიჭი გარჯის.....	177
* * *	ჩამსხვრევია.....	177
* * *	როცა სხეული.....	178
* * *	ერის მიმართ.....	179
* * *	გული აღმურით.....	180
* * *	ნაგვემი.....	181
* * *	რა გამაჩერებს.....	182
* * *	როგორ დამცინის.....	183
* * *	რიჟრაჟის სხივმა.....	184
* * *	რადგან კოსმიურ.....	184
* * *	ცრუ მეცნიერი.....	185
* * *	მაცლური ბიძგი.....	186
* * *	რადგან საჩოთირო.....	186
* * *	ვერ ჩამოქნის.....	187
* * *	თუ ყოველივე.....	187
* * *	რადგან შთაგონებამ.....	188
* * *	ძაღლშუმაღურად.....	188
* * *	იმ სამყაროში.....	189
* * *	საოცნებოს.....	189
* * *	ამ მადლიანი.....	190
* * *	არ მწამს.....	191
* * *	როცა ხელს აძლევს.....	192
* * *	თავისუფლებას.....	192
* * *	ოხრად.....	193
* * *	უმეცრება.....	193
* * *	როცა გაჭირდება.....	194
* * *	ეჰ, რარიგ.....	194
* * *	ვერც რა ძალა.....	195
* * *	ჩემი სუნთქვის.....	196
* * *	ერთი მითხარით.....	196
* * *	აღისფერ ტახტზე.....	197
* * *	ღმერთმა რაც მოგვცა.....	198
* * *	დამეჩვია.....	198
* * *	საშინელია.....	199
* * *	ახირებული.....	200
* * *	მარადისი.....	200
* * *	გონება.....	201
* * *	საქვარიანოს.....	202

პაპუნა ქვარიანი

რ ჩ ე უ ლ ი

კომპიუტერული უზრუნველყოფა: თინა ქვარიანი

გამომცემლობა: „თაკვერი“ 2014 წ.

ფასი 5 ლარი

